ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 10 (217)
ЖОВТЕНЬ
2022 РОКУ

МОЛІМОСЯ ПРО ОСТАННІ ВЕЛИКІ ЖНИВА

Єврейське свято Сукот — одне з основних свят єврейського народу і відзначається восени. У ці дні євреї живуть у покритих гілками тимчасових будівлях, в яких славлять Всевишнього упродовж семи днів на згадку про поневіряння євреїв Синайською пустелею.

Свято Кущів, або Сукот, свято збирання врожаю (збирання плодів) єврейський народ святкував щоосені. Воно відзначає кінець збору врожаю і є такою собі тінню чогось, що ще попереду.

Що ж це може бути? Із трьох найбільших свят саме це свято все ще очікує свого великого виконання в Новому Заповіті. Це — останні жнива душ, великий збір урожаю.

Суть свята Сукот

Слово «Сукот» — це множина від «курінь» або «хатина». Воно походить від єврейського кореневого слова «сакак», що означає «покривати» або «захищати». Під час свята єврейський народ живе в імпровізованих наметах протягом семи днів, згадуючи Божий покрив і захист упродовж тих 40 років, які Ізраїль провів у пустелі, і прославляючи Його доброту (див. Лев. 23:42-43).

Сукот — це єдине свято, під час якого Бог наказує Своєму народові радіти (див. Лев. 23:40; Повт. Зак. 16:14). Наш Цар бажає радіти з нами навіть у часи сильних глобальних потрясінь.

Про святкування Сукоту в Лев. 23:40 сказано: «І візьмете собі першого дня плоду гарного дерева, пальмові віття, і галузку многолистого дерева та припоточних тополь, і будете веселитися перед лицем Господа, Бога вашого, сім день» (Лев. 23:40).

Різні єврейські традиції інтерпретують ці природні елементи по-різному. Але в будь-якому тлумаченні Бог бажає, щоб ми бачили в плодах землі явне пророче нагадування про все, що Він дав нам у Своїй заповітній любові. Навіть за часів невизначеності ми можемо радіти з того, що Він із нами як Бог, Який забезпечує (див. Буття 22:14).

За часів храму кульмінаційна церемонія відбувалася на сьомий день свята. Як пророчий акт клопотання ізраїльські священники черпали воду з джерела Сілоам. Потім акуратно проливали її, молячись про дощ для врожаю наступного року. Тому саме цього дня, згідно з Івана 7:37-38, Ісус сказав: «А останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав, говорячи: Коли прагне хто з вас нехай прийде до Мене та й п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його».

Сукот називають святом останнього збору врожаю у Вихід 23:16 і 34:22. Один із аспектів пророчого виконання Сукоту передбачає великий і кінцевий урожай, духовні жнива душ перед поверненням Ісуса. Потім Він буде жити посеред нас у Своїй неймовірній славі.

Пророче значення свята

Існує божественний зв'язок між могутнім злиттям Святого Духа і другим пришестям Месії — через віру, молитву, благовіст, справи милосердя і рух у силі Святого Духа. У кожного з нас є роль, яку тільки ми можемо зіграти в цих останніх великих жнивах.

Ми повинні діяти разом, щоб побачити жнива мільйонів душ, особливо молоді. Ми повинні молити Господа жнив, щоб Він вислав працівників на Своє велике поле останнього часу.

Настав час для виконання останнього Великого Свята. Саме тому свято Кущів таке важливе.

ieshua.org.

«ВВАЖАЮ, ЦЕ ЧУДО XXI СТОЛІТТЯ, ЩО ТАК БАГАТО ЛЮДЕЙ У СВІТІ МОЛЯТЬСЯ ЗА НАС» – МИХАЙЛО ПАНОЧКО НА ЗАСІДАННІ КОМІТЕТУ УЦХВЄ

5-6 жовтня на Київщині відбулося виїзне засідання Комітету УЦХВЄ. Старші служителі братерства обговорили питання, якими сьогодні живе Українська Церква п'ятидесятників, створили новий департамент та сформували плани.

Старший єпископ Михайло Паночко поінформував про роботу за останній час, а вона були насичена закордонними поїздками. «Під час конференції Європейської п'ятидесятницької спільноти у Стокгольмі до мене підходили брати з різних країн і всі однодушно, зі сльозами на очах говорили: «Ми молимось за вас, ми співчуваємо». Узагалі, я вважаю чудом XXI століття, що так багато людей моляться за Україну», — сказав Михайло Паночко.

У вересні він відвідав церкви в Румунії, де святкували 100-річчя, мав робочі зустрічі у Стамбулі (Туреччина), в Іспанії та Польщі. Здійснив чимало поїздок по Україні.

Говорили під час засідання і про перспективи відкриття церков у кожній з ОТГ, про те, як у сучасних умовах розвивати місіонерство. Про черговий етап рекламної акції, результатом якої стане нова серія білбордів зі словами, що надихають вірити й зберігати надію на Бога.

Затвердили рішення щодо створення Департаменту душеопікунства. Директором призначено пастора з Хмельниччини Богдана Левицького.

Розглянули інформацію про проєкти Департаменту підприємців та про роботу медіаслужіння. Звіт про працю наших церков у Європі (за останні роки кількість українських громад там зросла з шести до шістдесяти). У полі зору служителів були питання і фінансові та організаційні (як, наприклад, зміни у складі ради директорів Євангельського теологічного університету).

Крім того, учасники засідання затвердили орієнтовну дату наступної звітно-виборної конференції — травень 2023 року.

Уже традиційно було багато глибоких проповідей, щирих молитов та прославлення загальним співом.

chve.org.ua.

ДИРЕКТОРОМ НОВОСТВОРЕНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ДУШЕОПІКУНСТВА УЦХВЄ ОБРАНИЙ ПАСТОР БОГДАН ЛЕВИЦЬКИЙ

Душеопікунська праця з людьми, які постраждали внаслідок війни, стала одним із непростих завдань Церкви сьогодні. Щоб розрадити людину в горі, дотримуючись принципу «не нашкодь», потрібна спеціальна підготовка служителів. Відповідні освітні курси уже проходять у різних регіонах України.

З метою розширити цю діяльність на засіданні Комітету УЦХВЄ 5-6 жовтня затвердили рішення щодо створення Департаменту душеопікунства. Директором призначено пастора з Хмельниччини Богдана Левицького.

«Ми розуміємо, що потребу в душеопікунстві сьогодні має мало не кожен українець. Багато людей пережили не просто стреси, а психологічні травми. І ми маємо допомогти нашим співгромадянам вийти з цього стану», — каже перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок.

НАВЧАЛЬНИЙ КУРС «ЗЦІЛЕННЯ ДУШЕВНИХ РАН» ПРОЙШОВ НА БАЗІ ЦЕРКВИ «ФІЛАДЕЛЬФІЯ» В КИЄВІ

«Лише на третій місяць перебування в безпечному місці моя донька сказала, що в неї з'явились емоції», — цими спогадами поділився з присутніми учасник курсу «Зцілення душевних ран». Він розповів, що під час служіння близько спілкується із дружинами військових, вдовами та іншими людьми, які переживають біль і втрати, і зауважив, що воєнні обставини завжди сприяють формуванню численних травм.

Щоб підготувати служителів, які будуть працювати з людьми, що пережили горе, втрату, насилля та інші травми, Департамент душеопікунства УЦХВЄ спільно з Українським біблійним товариством провів спеціальний навчальний курс для більш як 40 учасників з різних областей України.

«Ще до війни ми розпочали активну роботу із запровадження душеопікунства в наших церквах. Зараз, на жаль, роботи стане набагато більше, тому ми повинні активізуватися в навчанні і в практиці, щоб бути корисними, як цивільним, так і військовим», — каже перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок.

Директор Департаменту душеопікунства УЦХВЄ Богдан Левицький резюмував: «Поданий матеріал надзвичайно практичний, адаптований під наші реалії і головне — біблійний та христоцентричний. Дуже радий, що спільно з Українським біблійним товариством ми можемо навчати наших братів та сестер служити українцям, які пережили травму».

Іван Мудрий.

У РІВНОМУ ВІДБУВСЯ МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК ПІД ГАСЛОМ «З ВІРОЮ В ПЕРЕМОГУ»

8 жовтня у Рівному відбувся молитовний сніданок «З вірою в перемогу», організований з ініціативи міського голова Олександра Третяка та Міжцерковної ради міста.

У заході взяли участь депутати Верховної Ради, представники різних релігійних конфесій, силових структур області, обласної та міської рад, а також бізнесу, освіти, культури й спорту. Загалом подія об'єднала 110 учасників.

Особливим гостем сніданку став Даг Бьорлі — голова оргкомітету Президентського молитовного сніданку США. З вітальним словом до присутніх звернувся також координатор Руху молитовних сніданків України Павло Унгурян.

До спільної молитви приєдналися родичі загиблих на війні. Зокрема, захід відвідала дружина Сергія Ільчука — волонтера, який займався евакуацією біженців, рятував людей від обстрілів на Київщині. Він загинув 17 березня. Без батька залишилося шестеро дітей.

Учасники заходу в молитві звернулися до Бога з проханням про перемогу України та мир на рідній землі, подякували за прожитий день, за звільнені території, армію, медиків та волонтерів — усіх, хто захищає нашу державу!

Востаннє молитовний сніданок у Рівному проходив ще до початку карантину.

Серед учасників молитовного сніданку були старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання УЦХВЄ Олександр Коток та його перший заступник Олександр Чернюшок, а також пастори місцевих п'ятидесятницьких церков.

«Сьогодні кожен день нашої країни — непростий, наповнений боротьбою, болем та мужністю. Перше, що ми можемо зробити, — це подякувати Господу за те, що прожили цей день, що Він подарував нам приємності перемог, позитив усмішок рідних, відчуття свободи на своїй рідній землі», — зазначив Олександр Третяк.

Олександр Коток поділився мотиваційними думками із Божого Слова та закликав присутніх до завершальної молитви. «Кожен із нас може наближати перемогу. Яким чином? Молитися, захищати на фронті, працювати в тилу, допомагати усім постраждалим. Ми постійно щось сіємо: або наближуємо перемогу, або віддаляємо її. Робімо все для того, щоб стверджувати добро, справедливість та мир», підсумував Олександр Адамович.

Олександр Геніш.

ЯКЩО Є ПЛАНИ, ТО Є Й МАЙБУТНЄ...

«Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового» (Галатів 6:2). Цим нагадуванням про суть служіння Церкви загалом і жіночого зокрема у суботу, 1 жовтня, розпочалася робоча нарада сестер, що відповідають за сестринське служіння в обласних об'єднаннях УЦХВЄ.

Певна річ, нарада проходила в zoom-форматі, і тут доречно ще раз подякувати Богові за те, що Він готував нас до викликів цього часу, спонукавши в період пандемії терміново освоювати нові технології.

Не всі сестри змогли долучитися до наради – деякі території досі під окупацією. Але віримо, що ненадовго, недарма у всіх церквах з першого ж дня війни невпинно лунають благання до Божого престолу, про що у своїх звітах свідчили всі відповідальні.

А ще звіти показали, що, попри війну, небезпеку і непевність робота ведеться практично всюди, лише що дещо в інших форматах. Практично всюди акцент ставиться на молитовному служінні – жіночі молитви не стихають ні вдень ні вночі – у прямому сенсі. І так само практично у всіх регіонах сестри готують їжу – для тимчасово переміщених осіб, для поранених у госпіталях, для потребуючих у гарячих точках і для воїнів на передовій.

У багатьох областях жіноче служіння не припинялося. Уже добре організована праця із вдовами, яких, на жаль, тільки більшає, у багатьох церквах «міст-сховищ» на Заході України створені жіночі клуби для біженок із зон бойових дій.

Активно ведеться праця з дівчатами. Серед проведених заходів – дівчачі табори, онлайн-семінари, групові та індивідуальні зустрічі, ведеться робота в соціальних мережах на сторінці Департаменту ЖС.

У багатьох областях значно активізувалося соціальне служіння, та попри це сестри продовжують організовувати семінари, конференції, бесіди, займаються душеопікою,. Відмінністю від довоєнних заходів стало те, що значна частина присутніх тепер – так звані невіруючі. На одній із жіночих конференцій у Миколаєві таких зібралося більше 1300.

Ще одна новинка – деякі сестри, які були змушені виїхати за кордон, влилися в місцеві церкви (зокрема в Німеччині, Чехії і Великобританії) і розпочали жіноче служіння там.

На допомогу таким, а також тим, хто взяв на себе відповідальність за жіноче служіння в області щойно перед війною (є такі в нашій команді), рада ЖС готує пакет документів. Там будуть поради щодо організації служіння, деякі інші документи, які допоможуть краще організувати роботу за наших непростих обставин.

Розмови про необхідність розвитку душеопіки для жінок велися ще до ворожого вторгнення, готувався посібник із жіночого душеопікунства. Війна змусила прискорити цей процес. І в форматі zoom вже проведено два заняття – 4 червня і 28 серпня – за цим курсом. Попереду ще багато цікавих і вкрай потрібних тем, які розробили наші кваліфіковані сестри.

Дякуємо Богові за те, що Він знає все наперед. І ще до вторгнення підготував чудову посвячену команду сестер для розвитку ЖС в соцмережах. Варто й надалі розвивати це служіння, адже це дуже ефективний і доступний формат праці. На ньому хочемо зупинитися окремо. Далі – зі слів координаторки медіа-відділу Олесі Банах:

«Праця відділу в соцмережах почалася 7 серпня 2020 року. За два роки маємо таку статистику:

– чисельність аудиторії – 9 тисяч осіб (95,7% жінки та дівчата; 4,2% чоловіки), найбільше – з України, США, Польщі, Німеччини;

– в Україні переважають читачі з Києва, Рівного, Львова і Луцька;

– у середньому допис бачать біля 60 тисяч користувачів у фейсбуці та 20 тисяч – в інстаграмі (а деякі дописи переглянули понад 100 тисяч осіб!);

– одне сторі охоплює в середньому три тисячі користувачів (інстаграм)

– сторінки, окрім підписників, читають від 16 до 55 тисяч осіб, котрі не підписані (тобто це потенційно нова аудиторія).

Динаміка служіння тільки позитивна. На сьогодні в команді, щоденно і без вихідних, працюють 16 працівниць. Робота ведеться за відділами, у відділах – за командами; усі процеси розписані в застосунках; у телеграмі функціонують майже 20 робочих груп.

У планах медіа-відділу – створення регіональних сторінок у кожній області України; повніше й інтенсивніше висвітлення подій та діяльності в регіонах (зокрема, афіші, репортажі з подій, авторські регіональні публікації тощо); нові рубрики й напрямки в тематиках тощо».

Якщо є плани – то є й майбутнє, бо плани дає Бог. Він же і допоможе нам їх виконати – для Своєї слави і поширення Його Царства.

Людмила Бендус.

УКРАЇНСЬКА СВІДОМІСТЬ

Багатьом українцям, м'яко кажучи, дуже незрозуміла поведінка більшості росіян. І пропагандистська теза «про один народ» — хибна і брехлива за своєю суттю, бо в росіян та українців зовсім не однакове ставлення до держави.

Українці ставляться до власної держави по-різному: хтось боготворить, хтось недолюблює, що не заважає їм боронити її від ворога; хтось ставиться нейтрально, хтось намагається покинути її; але ніхто не ставиться до держави як до ідола. А саме ідольське поклоніння власній державі відрізняє росіян від українців.

Як проявляється це ставлення? У росіян — через мовчазну згоду з усім, що коїться в державі. Вони не піддають сумнівам жодні дії керівництва росії, навіть коли це стосується їх особисто. А ще вони вважають, що не несуть особистої відповідальності за те, що коїть їх держава, тому щиро дивуються, коли українці та інші народи світу вважають їх винними за всі злочини путінського режиму.

На відміну від росіян, українці сприймають себе як частину держави. Мова, звісно, про свідому частину українського суспільства, а не тих, хто звик постійно чекати чогось від держави, нічого не даючи у відповідь. Такі люди за свідомістю недалеко від росіян. Стосовно ж свідомих українців, тобто тих, хто сприймає себе як частину держави, то вони — справжні патріоти власної країни. Навіть якщо волею долі давно і далеко опинилися за межами України. Або не є українцями за етнічним походженням.

Бо справжній український патріот, на нашу думку, — не просто українець за походженням чи людина, що вільно володіє мовою, а той, хто, за біблійною аналогією, є українцем за духом, цінує Україну, її культуру та спадщину, любить її народ (див. Рим. 2:28-29) і, що найголовніше, — готовий чимось жертвувати заради України. Таким людям передусім буде «похвала не від людей, але від Бога» (Рим. 2:29).

god.in.ua.

КОРИСНИЙ УРОК РОСІЙСЬКОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ

Лише новина про мобілізацію сколихнула багатьох із росіян, як вони почали активно діяти — кинулися навтьоки. Не факт, що це їм сильно допоможе, але принаймні спробу вони зробили. От лише виникає зустрічне питання: а де ви були більше ніж пів року, коли війська вашої країни (або країни, громадянами якої ви є) систематично знищували Україну?

На це запитання і відповідати не треба: і так відомо — вони займалися кожен власними справами, а новини про «спецоперацію в Україні» більшість сприймала як «футбольний матч», в якому, звісно, постійно перемагала їх «команда». А тепер настав і для них час влитися в цю «команду». До того ж, «переможну». І який же результат? Жалюгідний: ніхто не виявляє великого бажання стати «футболістом». Ба більше, багато хто починає задумуватися чи здогадуватися, що не все «йде за планом», як у цьому переконували ЗМІ.

Але годі про проблеми росіян, поговоримо про богословський урок, який можна взяти з цієї історії.

«Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів. І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята ліворуч... Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований.

Бо Я голодував був і не нагодували Мене, прагнув і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був і не прийняли ви Мене, був нагий і не зодягли ви Мене, слабий і в в'язниці і Мене не відвідали ви. Тоді відповідять і вони, промовляючи: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці і не послужили Тобі?

Тоді Він відповість їм і скаже: Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили! І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя» (Мт. 25:31-33, 41-46).

Багато хто запевняє, що все сказане в Біблії — вигадка або ж алегорія, яку не варто сприймати буквально. Що ж, це їхнє право та особистий вибір, за який і відповідати доведеться особисто. Ну, а нам же треба пам'ятати, що світ часто (фактично, завжди) видає бажане за дійсне.

Зважаючи на це, краще триматися Божого вічного Слова, бо воно ніколи не схибить: «Бо кожне тіло немов та трава, і всяка слава людини як цвіт трав'яний: засохне трава то й цвіт опаде, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщене вам в Євангелії» (1 Петр. 1:24-25).

ВСЯ ВЛАДА ВІД БОГА?

Джон Стотт — відомий англійський англіканський священник і богослов, лідер Всесвітнього євангельського руху. 2005 року журнал Time включив Стотта до ста найвпливовіших людей світу.

Пропонуємо вашій увазі статтю Стотта про суть влади.

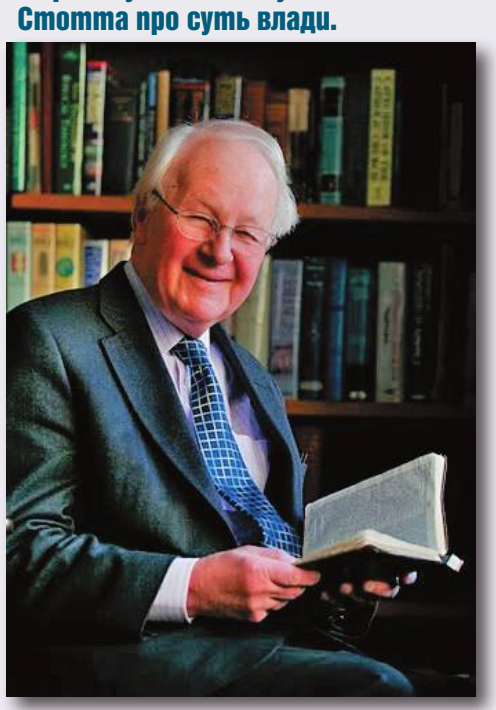

Апостол Павло починає з чіткого наказу всім: «Нехай кожна людина кориться вищій владі» (Рим. 13:1), після чого аргументує свою вимогу. Річ у тому, що державну владу встановив Бог, і ця думка повторюється тричі.

«... Немає влади, яка не від Бога...» (Рим. 13:1-б).

«... і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим. 13:1-в).

«Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе» (2).

Таким чином, держава — божественна установа, наділена владою від Бога. А християни — не анархісти і не бунтарі.

Божественний ідеал, а не людська реальність

Однак слід вдумливо підходити до цього питання і не поспішати зі своїми інтерпретаціями апостольських істин. Не можна робити швидких висновків про те, що всіх Калігул, Іродів, Неронів та Доміціанів новозаповітного періоду і всіх Гітлерів, Сталінів, Амінів та Саддамів нашого часу особисто призначив Бог, і тому Він відповідальний за їхню поведінку, або ж про те, що їх режимам ніяк не можна опиратися.

Думка Павла полягає в тому, що всяке людське правління — похідне від Божого правління, тому ми можемо сказати представникам влади те саме, що й Ісус сказав Пилату: «Надо Мною ти жодної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було» (Ів. 19:11). Пилат неправильно розпорядився своєю владою, засудивши Христа на смерть; проте владу, яку він мав, передав йому Бог.

Закликавши до покори владі, Павло застерігає від бунту проти неї, тому що бунтівники не тільки протиставляють себе Божій постанові (2-а), але й накликають на себе осуд (2-б). Отже, підпорядкування державі — правильне та мудре.

Павло розглядає мудрість такого послуху докладніше. «Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї» (Рим. 13:3).

Певна річ, Павло добре розумів, що держава далеко не завжди заохочує тих, хто робить добро, і карає тих, хто чинить зло. Він випробував на собі, чого було варте правосуддя Риму, яке здійснювали прокуратори і центуріони; знав і про приголомшливу несправедливість суду над Ісусом. І якби всі провінційні суди були справедливими, Павлу не довелося б звертатися до кесаря (Дії 25:11).

Отже, треба розуміти, що, зображаючи правителів у такому позитивному світлі як покровителів доброго та противників злого, Павло стверджує божественний ідеал, а не людську реальність.

Викривлене розуміння

Однак біблійна вимога підпорядкування владі та заборона бунту була зведена до рівня універсальної мудрості. З цієї причини її постійно перекручували праві репресивні режими так, щоб використовувати Писання для виправдання тиранів і дати їм карт-бланш для посилення терору та вимоги безумовної покори.

Коментуючи Рим. 13:2 — «Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе»), Оскар Кулманн пише: «Небагатьом істинам Нового Заповіту довелося постраждати так сильно, як цій. Щойно християни, керовані вірністю Благій Звістці Ісуса, чинять опір тоталітарній державі, негайно представники держави або консультанти-теологи, які співпрацюють з ними, вказують перстом на ці слова Павла, ніби християнам було заповідано миритися з усіма злочинами тоталітарних режимів».

Але, як випливає з контексту, не може бути й мови про безумовне і покірне підпорядкування будь-якій вимозі держави.

Як приклад такого викривленого розуміння суті Римлян 13 наведемо свідчення Майкла Кассіді, засновника Африканського товариства. 8 жовтня 1985 року його удостоїли інтерв'ю з президентом Преторії Р. В. Ботом. Це був час, коли починався національний рух примирення, і Майкл сподівався побачити ознаки покаяння як провісник падіння апартеїду. Але на нього чекало гірке розчарування.

Ось що він розповідає: «Увійшовши до кімнати, я одразу зрозумів, що зустрічі, про яку я молився, не буде. Президент підвівся і почав читати мені уривок із 13-го розділу Послання до римлян! Мабуть, він думав, що цей уривок повністю виправдовує відверту підтримку політики апартеїду, яку проводить націоналістичний уряд».

«Бога повинно слухатися більше...»

Чи можна довести, що заповідь апостола про підпорядкування державі не є абсолютною? Якщо влада походить від Бога, то що ж відбувається, коли представники влади ганьблять її, хибно розуміючи довірені від Бога обов'язки, схвалюють тих, хто творить зло, і карають тих, хто творить добро? Чи залишається вимога підпорядкування в цьому випадку непорушною?

Зовсім ні. Принцип тут зрозумілий: ми покликані підкорятися державі до тих пір, поки цей наш послух не ввійде в суперечність із нашим послухом Богові. Якщо держава вимагає робити те, що забороняє Бог, або забороняє те, що заповів Бог, тоді наш християнський обов'язок — опиратися такій владі, щоб залишитися в підпорядкуванні Богу. Так вчинили Петро та інші апостоли, а «Бога повинно слухатися більш, як людей!» (Дії 5:29).

Такий істинний сенс громадянської непокори, а точніше, непокори конкретному людському закону, якщо він суперечить закону Бога. Порушення закону при організації сидячого страйку або протидія поліції у виконанні її обов'язків можуть бути виправданими за певних обставин. Але ці акції мають називатися «цивільним протестом», а не «цивільною непокорою».

Християнський обов'язок непокори

Проте коли закони, що нав'язуються до виконання, суперечать Божому закону, тоді громадянська непокора стає християнським обов'язком. Писання містить яскраві приклади такої непокори.

Коли фараон наказав юдейським повитухам убивати новонароджених юдейських хлопчиків-немовлят, вони відмовилися підкоритися. «Але баби-сповитухи боялися Бога і не робили того, як казав їм єгипетський цар. І вони лишали хлопчиків при житті» (Вих. 1:17).

Коли цар Навуходоносор видав указ про те, щоб усі його піддані вклонилися золотому бовванові, то Шадрах, Мешах та Авед-Неґо відмовилися покоритися (Дан. 3).

Коли цар Дарій видав указ, який забороняв протягом 30 днів поклонятися будь-якому богові чи людині, окрім нього, Даниїл відмовився виконувати його (Дан. 6).

У кожному такому випадку громадянська непокора була пов'язана з величезним ризиком — аж до смерті. І в кожному з них люди керувалися сильним бажанням виявити послух Богові, а не бути лояльними щодо влади.

Сучасний приклад. У 1957 році Гендрік Вервурд, міністр внутрішніх справ, за рік до вступу на посаду прем'єр-міністра Південно-Африканської держави видав білль про поправки до Національного закону. «Стаття про церкву» передбачала заборону будь-яких расових асоціацій у «церкві, школах, лікарнях, товариствах та інших громадських місцях». Англіканський архієпископ Кейптауна, богослов на ім'я Джеффрі Клейтон, разом зі своїми єпископами вирішив, хоча неохоче і зі страхом, що їм доведеться не підкоритися. Він написав прем'єр-міністру, що коли білль стане законом, то він «не зможе виконувати його, а також рекомендувати його до виконання духовенства та народу». Наступного ранку він помер, мабуть, не витримавши болю та напруги від цього акту громадянської непокори.

Суперечливість природи влади

Краще зрозуміти суперечливість природи державної влади можна, порівнявши 13-й розділ Послання до римлян із 13-им розділом Книги Об'явлення. Минуло близько 30 років після написання Послання до римлян, і почалися систематичні гоніння на християн при імператорі Доміціані. Держава була вже зовсім не слугою Бога, а скоріше, союзником диявола, який вручив свою владу державі-гонителю (зображеній як чудовисько, що виходить з моря).

Таким чином, тут описаний диявольський антипод тієї держави, про яку говорить Павло у 13-му розділі свого Послання до римлян. Проте обидві картини істинні. Християни бачать у державі або Божого слугу, або знаряддя диявола — залежно від того, залишається вона у вказаних їй рамках чи переступає їх.

Отже, ми повинні підкорятися встановленій Богом владі держави доти, доки вона виключає тоталітаризм. Євангеліє однаково вороже і будь-якій тиранії, і будь-якій анархії.

ЧИ ТАКИЙ ВІН, НАШ БОГ?

«У Києві під час ракетного обстрілу загинула доктор Оксана Леонтьєва, яка лікувала дітей від раку, проводила трансплантації кісткового мозку. Вона їхала на роботу. Її п'ятирічний син залишився сиротою» (з новинної стрічки).

«У Сіверську під ракетними обстрілами загинув батько п'ятьох дітей, диякон місцевої церкви Михайло Махник» (повідомлення на сторінці «Євангельські християни-баптисти України»).

Таких дописів сотні, інколи — тисячі. Не враховуючи тих, хто не зміг або не захотів повідомити про загибель рідних. Бо вони не були лікарями чи дияконами. Простими людьми були, тому про них ніхто й не згадає. Але навіть і ці резонансні, великі трагедії зворушують далеко не всіх. Чому і як так вийшло? Цим питанням переймаються сьогодні християни — і відповіді знайти не можуть. Можливо, тому, що відповіді немає. Або вона є, але відкриється не зараз.

Любити кривдника, а не жертву?

Сьогодні ж ми тільки й можемо, що констатувати факт: хтось у змозі реагувати на те, що відбувається, а хтось убивчо непробивний. Останні вдало прикривають свою байдужість біблійними текстами, закликами думати про те, що вгорі, і таки так, вони завжди за мир. При цьому дивовижним чином вони примудряються розгледіти відсутність братерської любові й навіть ненависть у жертвах, які надто голосно кричать про допомогу, але жодним словом не згадають про ненависть тих, хто холоднокровно, по-звірячому ці жертви мучить. І знову, чому і як так сталося?

Як таке можливо, що біблійний, християнський і, на жаль, вельми тонкий наліт так легко знесло вітром ракет, що посилаються братам, а на його місце гармонійно і зручно лягли серп і молот. Ці фетиші Молоха, як відомо, ніколи не цінували людського життя, навпаки, кидали людей у пекло в ім'я вищих і лише їм відомих ідей.

За що покараний Каїн

Сьогодні ми чуємо мантру: «Якщо Господь допустив, то треба терпіти, якщо гине народ, значить у цьому є Його воля. І нехай вас усіх Господь благословить. Ми — за мир». І всі найвідчайдушніші крики, заклики до здорового глузду, аргументи, прохання тих, хто страждає, легко потопають у глибокій каламуті цього постулату. І все добре і спокійно. І головне — «по-біблійному».

Але чи такий наш Бог? Біблійний Бог. Чи Він і справді не цінує життя людського? Він справді не співчуває чиїйсь смерті? Тоді чому, коли помер Лазар, Він заплакав за ним? А потім воскресив. Якщо такий наш Пастир, то чому залишає 99 благополучних овець і йде на пошуки однієї, заблудлої? Адже Бог допустив, щоб вона заблукала, нехай собі гине, на все воля Його!..

За що Творець покарав Каїна? Адже Він сам допустив убивство брата, у Нього все під контролем. А якщо так, то братовбивцю потрібно було не відправляти до в'язниці, а заохотити — дати медальку і прикрасити її георгіївською стрічкою. Але ж ні, не дав і не прикрасив.

Тому що Він не такий, яким із завидним спокоєм нам Його сьогодні малюють. Йому не байдуже життя людини, Він проти, щоб діти залишалися сиротами. Проти настільки, що Сам стає на їхній захист і каже: Мене нудить від ваших гасел, ваші святкові зібрання огидні для Мене. Чому? У чому причина такого ставлення до людей, які керуються дуже правильними біблійними принципами?

Навчіться робити добро

А ось у чому. «Навчіться робити добро, — каже Господь, — шукайте правди, рятуйте пригнобленого, захищайте сироту, заступайтеся за вдову» (Іс. 1:17). І додає: «... якщо ж зречетесь і будете упиратися, то меч пожере вас».

Господи, заперечать йому сьогоднішні викривачі «зелотства», ми ж про Твою волю дбаємо, ми все за Біблією, Ти допустив. Як же так?

А ось так! Якщо хто з вас скаже тому, хто страждає: «Ідіть з миром, грійтеся і харчуйтеся», але не дасть їм потрібного для тіла, то його віра мертва. І можеш обвішатися з ніг до голови шляхетними гаслами й найбільш неперевершеними закликами до «братньої любові». До вбивць. Твоя. Віра. Мертва. Можеш викинути її на смітник. І вже тим більше не хизуватися нею. Такий ось серп і молот виходить.

Спокуса духа злоби

І нарешті, ще одна спроба відповісти на болюче запитання, чому і як так сталося. Це, найімовірніше, — спокуса. Спокуса безбожного духа злоби піднебесної. Тому в людях він проявляється незалежно від того, охрещена людина в дитинстві чи під старість. Чи не про це говорив Христос: «І тоді один одного зраджуватимуть, і будуть ненавидіти один одного, і багато псевдопророків повстануть, і спокушатимуть багатьох» (Мт. 24:10-12).

То який наш Бог?

І все ж який Він, наш Бог? Він допускає чи не допускає, контролює чи ні? Той, хто потурає злу, чи все ж таки зло засуджує?

Ось такий Він: «Якщо ж раб той, будучи злий, скаже в серці своєму: "Не скоро прийде пан мій", і почне бити товаришів своїх, їсти та пити з п'яницями, — то прийде пан раба того в день, якого він не чекає, і в годину, якої не думає, і розітне його, і піддасть його одній участі з лицемірами, і буде плач, і буде скрегіт зубів» (Мт. 24:48-51).

Хіба ні?

Андреас Патц.

БОЖІ ВИМОГИ

«Я не кричу, просто голос у мене такий». Певна річ, вам теж доводилося чути подібне. Мовляв, це «голос у мене такий». Кажучи мовою тітки Поллі (опікунки хлопчика на ім'я Том Сойєр), «старого собаку не навчиш новим фокусам». І крик — лише крапля в морі, що складається із сотень і тисяч гріхів — таких, як гнів, роздратування, лють, марнославство, гординя і заздрість.

Список може бути дуже і дуже довгим. Можливо, ми не про християн говоримо? Але саме про них і йдеться. І що ж служить виправданням? Уже знайоме — «характер у мене такий»...

Не обурюйтеся, просто в мене такий галасливий голос, пихата душа, заздрісні очі, гордовите серце. Що поробиш, «характер у мене такий». Вам, молодим, легко, а ось нам, літнім людям, вже пізно щось змінювати. Такими вже ми виросли.

Даруйте, але Бог думає інакше. Він говорить: «Вам треба змінюватися!». «... І не уподібнюйтеся світові цьому, а змінюйтесь оновленням вашого розуму, щоб ви пізнавали, що є воля Божа, блага, угодна і довершена» (Рим. 12:2).

Ти маєш народитися згори...

Літній рабин із строгим обличчям і допитливими очима під покровом сутінків йде, крадькома озираючись на всі боки. Він йде до людини, що торкнулася його серця словами, які променіли вогнем і життям. Рабин задається питанням: хто той, до кого йду? Звідки в нього стільки мудрості? А що, коли він не захоче бачити мене, адже я не такий, як усі його учні?

Хто б міг подумати, що його, випускника богословської школи, відомого рабина і члена синедріону, так збентежить син теслі. Одного звичайного дня дуже незвичайна людина вщент розіб'є увесь його богословський фундамент. Переверне світогляд догори дригом і розтрусить до порожнечі. Але рабин зовсім не злий. Навпаки, у його серці жевріє якась надія. Той, хто позначив у його релігії порожнечу, якоюсь особливою іскрою доторкнувся до його серця.

Учитель, до якого він йшов, виявився дуже привітним і, до речі, на вигляд дуже молодим. Тої ночі, вмостившись на овечих шкурах, рабин почув надзвичайно дивні слова: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства».

Рабин запитав: «Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своїй матері знову й родитись? Ісус відповів: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:3-5).

Я вже старий. Про яке народження ти говориш? Надто пізно. Який є, такий є, і крапка. Ніхто ще не придумав спосіб повернути дні життя назад. Це нереально. Висновок: я буду до кінця своїх днів казати: «Даруйте, але в мене такий характер. Я хотів би по-іншому, але це понад мої сили, це суперечить моїй природі. Я не хотів вас образити, просто голос у мене такий».

«Ні-ні, ти маєш народитися згори!» — наполегливо повторює молодий Учитель. Його очі сяють істиною, а слова змушують трепетати, немов під струменями прохолодної води, виплеснутими на тебе, розпаленого виснажливою спекою. Ти маєш народитися згори. Це духовне переродження. І без цього тобі не дано наблизитися до Царства Божого.

Вимога номер один — змінюватися

«Отже, хто в Христі, той нове створіння; давнє минуло, тепер усе нове» (2 Кор. 5:17).

А значить, у нас нове все. Нове серце, новий розум, нові почуття і прагнення. Наш характер оновлюватиметься, бо ми тепер — діти Божі.

«Як слухняні, не застосовуйтеся до попередніх пожадливостей вашого невідання, але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поводженні,» (1Петр. 1:14-15).

Божа вимога номер один: «Ви повинні змінюватися». Ви не маєте права залишатися тими самими. Неважливо, скільки вам років. Нехай оновлюється ваш голос, нехай оновлюється розум, а ваше життя хай стає новим.

Диво оновлення

Євгенія була звичайною радянською жінкою. Працювала продавчинею в магазині. А продавчині в магазині епохи, що відходить, — це особливий рід людей. Адже це в них «не вкрадеш — не проживеш», це в тому магазині «покупець завжди помиляється» і багато всього іншого.

Ось так вона жила і працювала. Не упускала можливості приправити гострим слівцем кожного не дуже задоволеного покупця. У серці її панували злість і роздратування, в очах — образа і гнів, на вустах — лихослів'я і гнилизна.

Нині всі говорять про неї як про дуже добру і жертовну людину. Під час будівництва молитовного будинку вона безкорисливо працювала кухаркою, готуючи їжу для працівників. Уже багато років вона ревна й незмінна учасниця молитовної групи. Хтось удома лежить і дивиться телевізор, а Євгенія, попри вік, не пропускає жодного церковного зібрання. В її очах – смирення й доброта. І поганого або грубого слова ніхто від не чув. Її характеристика: благочестива християнка. Вона — нове творіння в Христі Ісусі. Вона не стала казати: «Даруйте, просто в мене такий характер, я звикла ненавидіти, брехати, красти, лихословити». Ні. Вона вийшла на шлях оновлення і змін. Бо побачила зразок Святості і побажала стати схожою на Нього. І тепер у неї новий голос, нова вдача і — нове життя.

Євгенія почула слова, які треба чути кожному з нас. Змінюйтеся! Не залишайтеся тими самими! Ця Божа вимога. Ми не маємо права жити новим життям, не позбувшись проявів старого.

ПРО РОЛЬ ЦЕРКВИ В УМОВАХ ВІЙНИ РОЗМІРКОВУВАЛА МОЛОДЬ У ТЕРНОПОЛІ

Обласна молодіжна конференція церков ХВЄ Тернопільщини зібрала 1 жовтня в домі молитви на вулиці Квітовій, 19, в обласному центрі понад 180 делегатів із двох десятків громад.

Розпочав конференцію завідувач відділу молодіжного служіння в Тернопільській області Віталій Кусьмій. Основою його звернення був текст із Першого послання апостола Павла до Тимофія 2:1-2.

«Бог хоче, щоб ми навчилися перебувати з Ним на одній хвилі та виконували Його волю!» — наголосив промовець.

Старший пресвітер місцевої церкви Володимир Терещенко за основу проповіді взяв уривок із Старого Заповіту, 1 Царів 19:11-13, і нагадав: «Божа воля — щоб люди провадили мирне життя. Бог не є ініціатором воєн, конфліктів, сварок. Але коли так стається, то Бог завжди на боці тих, хто боїться Його!».

Спікер конференції Василь Попудник свій виклад поділив на дві частини. У першій розглядали тему членства в місцевій церкві і значення членства в Тілі Христа. Молодь роздумувала над тим, як бути ефективним і в місцевій громаді, і в Тілі Христа.

Окреслили також проблеми, які потребують нагального вирішення: функціонування не за моделлю синагоги, а за моделлю тіла; відсутність сформованого світогляду; видозміна умов членства; необхідність усвідомлення, що в церкві всі мають дари і всіх треба готувати на діло служби.

Друга частина конференції була ще напруженішою, оскільки на ній розглядали болючу тему: як любити ворогів? Підсумок роздумів: якщо ворог приходить як грабіжник, окупант, завойовник, його чекає не любов, а протистояння. Це момент для того, щоб захищатися, а не любити. Але коли ворога зупинили, із ним потрібно працювати і показувати Христа.

Іван Гонтар, керівник Міжконфесійного штабу Тернопільщини, який співпрацює з волонтерами євангельських церков, поділився свідченнями про діяльність окремих євангельських церков в умовах війни.

Не менш цікавою була панельна дискусія, під час якої Віталій Кусьмій, Іван Гонтар та Василь Попудник відповідали на запитання від молоді. Анастасія Бабій розповіла про проєкт «Подарунок неба», волонтери якого опікуються знедоленими дітьми в Україні. І заохотила молодь долучатися до реалізації цього проєкту.

Родзинкою вечора був розіграш призів. А завершила конференцію промова керівника молоді із м. Шумська Володимира Руденького.

Так хочеться, що кожен присутній на конференції утвердив у серці важливі істини і був запашністю Христа та показував Його цьому жорсткому світові.

Оксана Гудзь.

ФІНАНСИ У КРИЗОВІ ПЕРІОДИ. НА ЩО СПИРАТИСЬ, КОЛИ ВСЕ РУЙНУЄТЬСЯ...

За останні роки економіку нашої країни, як і всього світу, накрила черга випробувань та потрясінь, до яких ми не були готові. Спочатку пандемія спричинила чимало переживань та незручностей, а згодом повномасштабне вторгнення росії остаточно підірвало економіку України та спричинило у світі значну фінансову кризу.

І більшість із нас зіткнулася із втратою роботи, зменшенням доходів, шаленим зростанням цін. Люди втратили все, над чим працювали впродовж життя.

Як жити? Як прогодувати сім'ю? Як пережити зиму? Ці хвилювання знайомі всім, але потрібно жити й рухатись далі.

Я переконана, що потрібно приймати реальність такою, як вона є. Багато речей неможливо змінити. Тож варто зосередити увагу і спрямувати сили на те, на що ми можемо впливати.

Так, у нас війна, але життя триває, тому потрібно працювати, шукати можливості, виходити за межі своєї професії (набувати інших компетенцій, перекваліфіковуватись, вчитись) — і Господь завжди покаже вихід і не залишить нас без прибутку.

Мій улюблений текст зі Святого Письма надихає коли приходять сумніви і страх: «Через те вам кажу: Не журіться про життя своє що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що зодягнетеся. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло? Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них?» (Матвія 6:25-26).

Раджу також оцінити й проаналізувати свої витрати. Маємо розуміти, що в житті бувають різні періоди. Під час кризи варто навчитися не витрачати кошти на зайві речі й акумулювати фінанси для необхіднішого (харчування, лікування, житло тощо).

Слова апостола Павла мене особисто завжди дисциплінують і мотивують: «Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насищатися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостачі» (Филип'ян 4:11-12).

Фінанси насправді відіграють важливу роль. Не можна недооцінювати їх вплив. Ми повинні прагнути жити краще і, якщо це можливо, допомагати іншим зростати духовно й матеріально. Завдяки фінансам ми можемо робити багато добрих справ для Бога та Його Царства.

Але хибною є думка, що гроші — це наша безпека. Моя молитва щодо цього: «... віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убозтва й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не пересився та й не відрікся, і не сказав: Хто Господь? і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога» (Приповісті 30: 8-9).

Гроші не мають бути головною метою нашого життя! Гроші — це ресурс, інструмент, який допомагає досягати цілей, забезпечувати проєкти й потреби! Саме тому вони є впливовою частиною нашого життя, але — не основною цінністю.

Про цінності. Війна відкрила нашу сутність і показала, які ми. Якщо ми відверті з собою, то побачили себе справжніми і розуміємо, яке місце в нашому житті займає Бог, наскільки цінні для нас люди і чи віра наша справді непохитна.

У цей важкий час випробувань для всіх нас єдиною надією залишається Господь та Його Слово!

Марія Федоранич

БОГ ВРЯТУВАВ ПАСТОРА ТА ЙОГО ДВОХ СИНІВ ВІД ВОРОЖОЇ РАКЕТИ

У Запоріжжі 1 жовтня рашисти обстріляли колону автомобілів з мирними жителями та волонтерами. У цій колоні їхав і пастор Сергій Балазан з Генічеська з двома дітьми (усіх їх у нього четверо). За його словами, Бог чудесним чином врятував його та обох синів.

Пастор розповів, що пішов з одним із хлопчиків подивитися список черги, а інший залишився спати в машині. І саме в цей момент прилетіла ворожа ракета.

Було багато загиблих, весь автомобіль Сергія посічений та прошитий уламками. Там, де спав його син Петро, був вхідний отвір, а вихідного не було. Бог врятував хлопчика! На ньому жодної подряпини.

І Бог врятував Сергія та його другого сина — саме в той момент вони перебували в іншому місці.

У Бога немає випадковостей!

Sobor.

ЧИ ОБІЙМУТЬСЯ УКРАЇНЦІ З РОСІЯНАМИ НА НЕБІ

В одному з коментарів мене запитали, чи згоден я з тим, що на небі побачу також і росіян. І це запитали українці, не росіяни. Звісно, я прекрасно розумію тонкий підтекст цього питання: як ти дивитимешся їм в очі після того всього, що наговорив про них тут, на землі... Чи не буде тобі соромно за ті слова, які ти казав про росіян? Чи зможеш потиснути їм руки, чи зможеш їх обійняти?

Щиро кажучи, я теж про це думав. Як же ми збираємося там зустрітися після того, як наші російські брати по вірі благословили путіна на геноцид супроти України. Як російські пастори збираються дивитися в очі українцям після всього того зла, яке вони вчинили супроти нас?

Можете таке собі уявити на небі? Я — не можу. Але якщо відповідати на питання конкретно, то мені особисто цікаво дізнатися ось про що. Чи боявся, наприклад, апостол Павло зустрітися на небі з людиною на ймення Олександр після того, що сталося між ними тут, на землі. І після того, що Павло про нього наговорив. У Другому посланні до Тимофія він пише про цього персонажа: «Олександр, коваль, накоїв мені багато лиха; хай віддасть йому Господь за його вчинки. Остерігайся його й ти, бо дуже противиться нашим словам!» (2 Тим. 4:14-15). Неприємна характеристика, чи не так? І неприємні побажання. Справді, і як після цього їм зустрічатися і дивитися один одному у вічі? Але чомусь апостол Павло за це не переживав.

Чому не віддати його сатані?

Ким був цей Олександр? Хто він – віруючий чи невіруючий? Можливо, це той самий чоловік, про якого йде мова в 19-му розділі Дій святих апостолів. Він нібито хотів заспокоїти юдеїв під час їхнього повстання проти апостола. Там дійсно згадується якийсь Олександр. Написано: «З юрби вибрали Олександра, якого висували юдеї; Олександр же, махнувши рукою, хотів відповісти юрбі. А дізнавшись, що він юдей, усі зо дві години гукали в один голос: велика Артеміда Ефеська» (Дії 19:33-34). До речі, тоді проти апостола народ підбурили саме ковалі, які виготовляли срібні храми Артеміди. Апостол влаштував їм конкуренцію. Можливо, цей Олександр і мав відношення до ковалів, а можливо, й ні. Невідомо. Та якщо це він, то цей Олександр не був християнином. Як і більшість росіян, яким я докоряю.

Ще один Олександр згадується в Першому посланні до Тимофія. Цей був очевидним єретиком, тобто був християнином, але потім відпав. Про нього апостол Павло пише так: «Цей наказ передаю тобі, сину Тимофію, згідно з пророцтвами, що були раніше про тебе сказані, аби ти ними боровся доброю боротьбою, маючи віру та добре сумління, яке дехто відкинув і відпав від віри. Серед них — Гіменей та Олександер, яких я передав сатані, щоб навчилися не зневажати Бога» (1 Тим. 1:19-20).

Передати людей сатані — це вже, здається, занадто. Я такого робити, поки що, не наважуся. Хоча путіна варто було б туди передати, цього богохульника, що вважає себе християнином, але чинить очевидну богозневагу. І, звісно, тепер в мене виникає питання: чому християнські лідери світу досі не зібралися разом і не проголосили анафему на путіна? Чому не віддали його сатані, як колись апостол Павло — Олександра? Такий акт не суперечить Біблії. Можливо, ви боїтеся образити цього диктатора? Чи, може, теж переживаєте, як дивитиметеся йому в очі на небі? Бо, як бачимо, з його слів, він туди таки збирається... Поміркуйте над цією пропозицією стосовно анафеми, шановні служителі.

Повертаючись до Олександра, скажу так. Ким би не був цей Олександр, очевидно тільки одне: він накоїв багато біди апостолу. І у відповідь на це зло Павло зробив публічну заяву, подібно як і я записую відео у відповідь на злочини росіян. Апостол Павло написав про Олександра нехороше у своєму посланні. І це послання люди читають останні дві тисячі років. І згадують цього Олександра недобрими словами, тому що він справді злочинець.

Не можна благословляти зло

А тепер скажіть, будь ласка, усі, хто переживає про мою зустріч з росіянами на небі: чи можна у цих словах, які написав апостол Павло до Тимофія, замість Олександра поставити слово «росіяни» і сказати: «Росіяни накоїли нам багато лиха. Хай віддасть їм Господь за їхні вчинки. Остерігайтеся їх всі без винятку, бо дуже противляться нашим словам». Або поставити слово «путін» замість Олександра. І побажати йому того, що й Олександру.

Можна так говорити чи ні? Таке звернення до росіян було би правильним чи ні? Чи потрібно соромитися і боятися за такі слова? Чи переживати за те, як почуватимуться після цього росіяни?

Апостол Павло чомусь не переживав за те, як почувається коваль Олександр після того, що він написав про нього. Як ви думаєте, чому апостол Павло після слів: «Олександр коваль накоїв мені багато лиха» далі не пише: «Нехай Господь рясно поблагословить цього мужа за все те, що він наробив». Бо ж написано: «Благословляйте тих, що вас гонять; благословляйте, а не проклинайте» (Рим. 12:14).

І, до речі, ці слова написав сам апостол Павло. Чому ж тоді, коли це торкнулося його особисто, він не благословляє Олександра?

А тому, що беззаконня, друзі, благословляти не можна. Це тільки російські пастори можуть благословляти путіна на «вєлікіє свєршенія». Ми будемо молитися по-іншому, так, як апостол Павло: нехай Господь віддасть вам, росіяни, за всі ваші вчинки. Так ми молимося після того лиха, що ви накоїли. Молимося, як навчив апостол Павло і як він молився. Не можна благословляти зло, яке чинять нелюди, і неважливо при цьому, хто вони і як себе називають.

Коли цар Ірод захотів убити Христа, Він не прийняв це з покорою

Жоден апостол не схвалював беззаконня і не благословляв його. Апостол Іван, звертаючись до церкви, пише про одного диктатора, який захопив церковну кафедру. Ось що він пише: «Я до Церкви писав був, але Діотреф, що любить бути першим у них, нас не приймає.Тому то, коли я прийду, то згадаю про вчинки його, що їх робить, словами лихими обмовляючи нас. І він тим не задовольнюється, а й сам не приймає братів, і тим, що бажають приймати, боронить, і вигонить із Церкви» (3 Ів. 1:9-10). Російські пастори, звичайно, зупинили б Івана. Вони сказали б: не можна робити зауваження владі. Діотреф — пастор церкви, він має владу. Владі потрібно коритися безумовно, що би вона при цьому не говорила...

Ні, друзі мої, беззаконній, злочинній владі не можна підкорятися. Біблія так не вчить. Ні церковній, ні державній владі, коли вона чинить злочини, підкорятися не можна. Коли цар Ірод захотів убити Христа, чому Ісус не прийняв це з покорою? Він все одно мав померти. І, до речі, Ірод був представником влади.

Послухайте, що Христос відповів злочинцеві в короні: «Тієї години підійшли дехто з фарисеїв, і сказали Йому: Вийди собі, і піди звідси, хоче бо Ірод убити Тебе... А Він відказав їм: Ідіть і скажіть тому лисові: Ось демонів Я виганяю, і чиню вздоровлення, сьогодні та взавтра, а третього дня закінчу» (Лк. 13:31-32). Христос не злякався Ірода і не послухався його. Він назвав його лисом і не вибачився за це.

Ви збираєтеся бути з ними разом?

Тому коли мене намагаються присоромити, мовляв, як я, жорстко розмовляючи з братами-росіянами, після цього збираюся бути разом з ними в небі, я відповім чесно: з такими братами я не збираюся бути там разом.

«Ми — нє алкаши. Но ми замєнілі італьянскоє на кримскоє. Крим наш. Єсли кто-то обіделся — скатєртью дорога. Росія — наша страна. И пока ізбраним прєзідєнтом являєтся владімір путін — он наш прєзідєнт. Ми чтім власть, которая сєйчас в Россіі… потому что так Бог установіл…» (цитата «братьєв»).

А ви збираєтеся обнімати таких братів? Виявляти злочинній владі честь... Дайте, будь ласка, відповідь на питання: якби на місці путіна був Гітлер, то як би ви розцінювали такі заяви? Гітлеру теж потрібно би було виявляти честь? Гітлеру, який знищив десятки мільйонів людей... А чим путін відрізняється від Гітлера? Тим, що ще не встиг знищити шість мільйонів українців? У всьому іншому він його вже давно «перестрибнув». Тому нам не по дорозі в небо з тими російськими братами, які підтримують злочини путіна.

«Я скажу чєстно… Я благодаріл Бога, когда услишал новость о мобілізаціі. Ето право царя – собірать армію. Ето біблєйскоє право царя… Царь сказал — 300 тисяч, только настоящіх, такіх, кто імєєт опит і способни…» (ще одна цитата блазнів).

Будете обніматися з такими? Я – ні. Ви розумієте, що він верзе? Цар сказав «Вперед!», і ми підемо. Потрібно буде вбивати українських баптистів — ми перші будемо це робити. Знищувати євреїв в Умані іранськими дронами — ми перші натиснемо кнопки. Закривати доми молитви? Ми перші туди увірвемося. Цар сказав. Це Божий Дух говорить через цього «коваля» за кафедрою чи інший, демонічний дух.

Скажете, знову розпалюю ворожнечу? Гаразд, слухаємо далі... «Нєкоториє счітают, что єслі ето на нашей тєріторіі, то ето справєдліво, а на чужой — ето нєсправєдліво. Гдє ви ето нашлі вообщє? В какой Біблії ето написано? Нєту нічего такого. Война вєдьотса за что-то. І защіщать свої інтєрєси любой народ может на любой тєріторіі. Нєту такого закона ілі постановлєнія, ні Божьєго закона, что справєдліво только на своєй тєріторіі…»

Класна ідея, правда ж? Неважливо, де захищати свої інтереси і на чиїй території... Не подобаються сусіди в радіусі 100 кілометрів — спалю їхні хати і буду жити сам. І ніхто не наблизиться, бо це мої інтереси. Заважають євреї — в печі їх, вони не входять в мої інтереси... І це проповідують протестанти в росії. Не ефесбешний Гундяєв, а єпископи. Вони чекають на перемогу, російські «брати». Перемога росіян — це, зокрема, закриття всіх домів молитви в Україні і катування пасторів, як це було в Мелітополі, Балаклеї, Запоріжжі.

А до грішника Бог промовляє...

Ви розумієте, що відбувається? Коли це стосується українців, то вони на весь голос кричать: «Українці, ви повинні впокоритися, не захищатися», а коли це стосується нас, то вони благословляють на вбивство і навіть не червоніють при цьому. Ось такий він, руський дух, імперія зла. І це не одна церква. Це говорять єпископи церков, за якими стоять тисячі парафіян і кричать «амінь» на ті слова.

Знаєте, як Біблія це називає? Зборищем сатани. Це біблійний вираз: «Я знаю діла твої, і біду, і убозтво, але ти багатий, і зневагу тих, що говорять про себе, ніби юдеї вони, та ними не є, але вони зборище сатани» (Об. 2:9). Біблія чітко говорить, що таким вхід у небо заборонений.

Ще читаємо: «І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об. 21:27). Той, хто чинить неправду, до неба не ввійде. Треба бути сліпим і глухим, щоб не бачити того, що путін по вуха загруз у неправді. По вуха.

Росіяни, поміркуйте, хто у вас при владі? Брехуни і злочинці. Брешуть завжди і скрізь. Чим вони не нагадують антихриста? Про сатану Ісус казав: «Ваш батько диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете. Він був душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він неправдомовець і батько неправді» (Ів. 8:44).

А ви, віруючі росіяни, підтримуєте брехуна й антихриста і схвалюєте те, що він робить. То як же ви можете при цьому розраховувати на небо? У Псалмах є такі слова: «А до грішника Бог промовляє...» (Пс. 50:16-22). Сьогодні ці слова стосуються і російських віруючих, які підтримали злочинну владу і взяли зброю, щоб знищувати своїх братів по вірі в Україні. А ви переживаєте про те, як ми будемо обійматися на небі...

Жнива вже починаються

Росіяни мають пожати те, що посіяли. І вони, до речі, вже починають пожинати. Коли наші діти, дружини, старенькі батьки втікали від ваших ракет за кордон, ви зловтішалися: це вам за Донбас. Сьогодні ваші чоловіки втікають, коли на вас ніхто не нападає. Пам'ятаєте Грузію, росіяни? Жнива починаються.

Сьогодні ви проводите референдуми на захоплених територіях України. Недалекий той час, коли те саме буде коїтися на ваших територіях. Я не пророк і не син пророка. То Біблія так говорить: «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може, бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7). І це стосується всіх без винятку людей, в усі часи. Еклезіяст говорить: «Хто яму копає, той в неї впаде, а хто валить мура, того гадина вкусить» (Екл. 10:8). І так було завжди.

Пам'ятаєте історію Гамана? На якому дереві його повісили? «І повісили Гамана на шибениці, яку він приготовив був для Мордехая...» (Ест. 7:10). Те саме чекає на путіна. І я дуже хочу побачити на власні очі, як збувається Писання, причому буквально.

Для того, щоб ми могли обійнятися на небі, росіяни мають покаятися в тому, що накоїли, щиро покаятися. Так, як свого часу покаявся Закхей. Без покаяння не буде ні неба, ні обіймів.

Божа постанова щодо беззаконників

У Слові Божому є постанова стосовно тих віруючих, які відвернулися від істини. Написано: «Коли ж хто не послухає нашого слова через цього листа, зауважте того, і не майте з ним зносин, щоб він був посоромлений» (2 Сол. 3:14). Це саме те, чого потребують сьогодні російські віруючі, які підтримують беззаконня. З ними і з тими, хто їх підтримує, потрібно припинити будь-яке спілкування, щоб їм стало соромно, щоб вони покаялися. Тому що в іншому разі вони загинуть. І це не жарти.

У Приповістях написано: «Хто оправдує несправедливого, і хто засуджує праведного, обидва вони Господеві огидні» (Пр. 17:15-28). Росіяни роблять і те, і те. І те і те – огида перед Богом, мерзота, богозневага і також величезний злочин. Не можна таке підтримувати, не можна з такими спілкуватися, наче нічого не трапилося. Руський дух треба засоромити.

Випробування на святість

Дивлячись на беззаконня, яке сьогодні проявилося в російських євангельських церквах, я приходжу до висновку, що це ще не кінець. Тому що коли в Біблії написано про війни і воєнні чутки, то Христос говорить, що це ще не кінець. «Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще» (Мт. 24:6-10). Виявляється, це тільки початок, а не кінець.

Я ніколи не уявляв, як це буде, що один одного видаватимуть і зненавидять один одного. А ось, виявляється, як... «Я вам точно говорю, что ми побєдім, точно, сто процентов… Мнє кажется, ето большая вообщє ошибка — устраівать драку с росієй… Єслі би кому-то і удалось нас побєдіть — нєнадолго, нє надо обольщаться. Здєсь всьо равно просньоться «рускій дух», он всьо равно восстанєт і всьо вєрньотся на кругі своя…» (цитата глупака).

Христос сказав, що настануть часи, коли «видасть на смерть брата брат, а батько дитину. І діти повстануть супроти батьків, і їх повбивають» (Мт. 10:21). Ось, виявляється, в які часи ми живемо, і Біблія попереджає, що краще не буде (Мт. 24:11-14).

Попереду — не кращі часи. Але кінець настане тоді, коли Євангеліє Царства буде проповідане по всьому світу, на свідчення всім народам. Цього, на жаль, ще не сталося. Мільйони людей все ще не чули про Ісуса. Тому нам потрібно продовжувати працювати над цим, продовжувати проповідувати Євангеліє.

А з іншого боку, уся ця катастрофа, в якій ми з вами опинилися, — це випробування Церкви на міцність, на святість, на праведність і єдність. Апостол Петро з цього приводу написав: «Бо час уже суд розпочати від Божого дому; а коли він почнеться перше з нас, то який кінець тих, хто противиться Божій Євангелії? А коли праведний ледве спасеться, то безбожний та грішний де зможе з'явитись?» (1 Петр. 4:17-18).

Війна в Україні — це суд для Божого дому. Ця війна виявила, що в середовище Церкви пробралася гидота під назвою «рускій дух». Це не Божий Дух, від нього потрібно відректися, у цьому гріху потрібно покаятися.

І ще багато чого виявила війна в середовищі всієї Церкви по всьому світу — байдужість, лицемірство, страх, моральну зіпсованість, любов до світу... Написано, що праведник ледве спасеться. І дивлячись на те, в якому стані сьогодні праведники, у цьому не засумніваєшся.

Тому замість того, щоби перейматися, як ми будемо обійматися з росіянами на небі, важливо у світлі того, що відбувається сьогодні на землі, перевірити свої серця на наявність у них гордості, брехні, ненависті, сварки, страху, несправедливості, аморальності, ідолопоклонства і ще багато чого, що Біблія називає гріхом.

І якщо раптом виявиться, що щось із цього є в наших серцях, то замість переживань, як ми будемо зустрічатися з росіянами на небі, нам потрібно благати Господа про те, щоб Він звільнив нас від усього цього непотребу.

Щоби в наших серцях запанував Його спокій і мир, і ми мали тверду надію на те, що зустрінемося в небі зі своїми братами і сестрами, які, як і ми, через віру в Ісуса Христа і покаяння, удостоїлися увійти в Боже Царство.

І ніякі гріхи не перешкоджатимуть нашим обіймам з такими людьми біля ніг Ісуса.

Олександр Чмут.
Директор ТрансСвітового радіо.

ЧИМ НЕБЕЗПЕЧНЕ ІГНОРУВАННЯ

«Ось, стою при дверях і стукаю; якщо хто почує голос Мій і відчинить двері, увійду до нього, і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об. 3:20) — часто ці Христові слова наводять як ілюстрацію Божого запрошення до спілкування з людиною, яка ще не увірувала в Бога, тобто ще не має особистих стосунків з Ним.

Проте це не зовсім так, адже ці Христові слова фактично завершують Його звернення до Лаодикійської церкви (див. Об. 3:14-22), яке закінчується доволі відомим попередженням: «Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить Церквам» (в. 22).

Отже, відомий образ, в якому Христос стукає у двері, стосується вірних, які забули свою «першу любов» (Об. 2:4), а зовсім не всіх поголовно, як багато хто до цього звик.

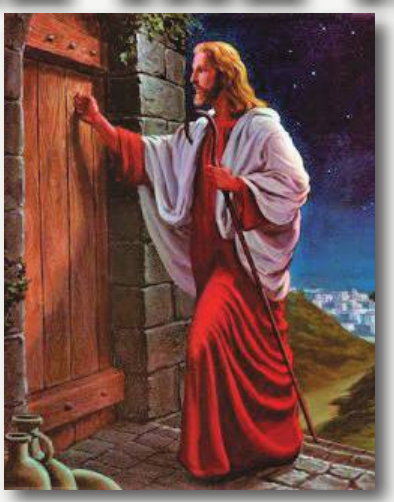

Ви не задумувалися над тим, що буде, якщо людина попри стукіт Спасителя не відчинить Йому «двері» власного серця, тобто, висловлюючись біблійною мовою, не пригадає «свою першу любов» до Нього? Не можна стверджувати, що це стосуватиметься всіх, але в більшості випадків, коли люди «втратять» здатність чути Божий стукіт, то... не буде нічого.

Господь не наполягатиме: якщо людина не хоче мати стосунки з Ним, то це її вибір. І це правило стосується як тих, хто колись увірував, але з часом відійшов від віри, так і тих, кому взагалі ці питання байдужі.

Різниці між цими верствами населення не буде. Хіба що на останньому Божому суді друга категорія населення не буде дивуватися, кажучи: «Господи! Господи! Чи не Твоїм ім'ям ми пророкували, і чи не Твоїм ім'ям бісів виганяли, і чи не Твоїм ім'ям багато чудес творили?» (Мт. 7:22). А просто почує разом з першою: «Я ніколи не знав вас, відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня» (Мт. 7:23).

Отже, ігнорування Бога в цьому земному житті має наслідки в житті потойбічному, за принципом: не хотіли знати Бога, не хотіли мати стосунки з Ним у цьому світі — то не будете мати такі стосунки в житті потойбічному. А біблійна обіцянка: «Не бачило око, і вухо не чуло, і на серце людини не приходило те, що Бог приготував тим, хто любить Його» (1Кор. 2:9) ніяк цих людей не стосуватиметься.

А де ж перебуватимуть душі цих людей після смерті? Це місце Спаситель описав такими словами: «Там буде плач і скрегіт зубів» (Мт. 8:12). З цього можна дійти простого висновку, що краще не нехтувати особистими стосунками з Богом, бо інакше можна потрапити в місця, які від початку взагалі не були призначені для людей, а лише уготовані «дияволу і ангелам його» (Мт. 25:41).

І ще один нюанс. Виходить, що начебто можна ім'ям Христовим виганяти бісів, пророкувати, дива творити і разом з тим — не бути Його (див. Мт. 7:22). У зв'язку з цим пригадується вислів: «Щоб бути богословом, не обов'язково вірити в Бога».

Погодьтеся, ці нюанси неабияк витверезують, адже можна вважати себе вірним послідовником Христовим і... не бути насправді таким: «Тому, хто думає, що він стоїть, нехай бережеться, щоб не впасти» (1 Кор. 10:12).

god.in.ua.

ДЕСЯТЬ ПРОКЛЯТЬ МАТЕРІАЛІЗМУ

Бог створив нас, щоб ми любили людей і використовували речі, але матеріалісти люблять речі й використовують людей. Матеріалізм керує не тільки «поганими яблуками» суспільства; він керує «найкращими й найяскравішими», тими, хто виховується в найкращих будинках і школах, хто стає лідерами в уряді і бізнесі, лікарями й адвокатами.

Ось два визначення матеріалізму зі словника Мерріам-Вебстера: «Це вчення про те, що єдина чи найвища цінність полягає в матеріальному добробуті та у сприянні матеріальному прогресу»; і це «захоплення матеріальними, а не інтелектуальними чи духовними речами».

Матеріалізм починається з переконань. Не просто з того, що ми говоримо, у що віримо, не з наших доктринальних тверджень, а з філософії життя, за якою ми насправді живемо. Тому навіть якщо справжні християни заперечують філософські підвалини матеріалізму (інакше вони не могли б бути християнами), вони все ж таки можуть бути заклопотані матеріальними речами. Матеріалізм — це перш за все справа серця.

Окрім наведених у Святому Письмі прикладів багатьох людей, яких спотворила і знищила жадібність, і застережень проти ідолопоклонства, Біблія також перераховує різні небезпеки, пов'язані з тим, що люди зосереджуються на грошах і майні. Не сприймайте це як негативізм. Навпаки, якщо ми зрозуміємо небезпеку матеріалізму, це допоможе нам звільнитися і відчути радість управління, зосередженого на Христі.

Що ж насправді робить матеріалізм? Ось десять відповідей на це питання.

Матеріалізм гальмує або руйнує духовне життя

Ісус докоряв лаодикійським християнам за те, що, будучи матеріально багатими, вони були відчайдушно бідними в Божих речах (Об. 3:17-18). Матеріалізм засліплює щодо власної духовної бідності. Це безплідна спроба знайти сенс поза Богом. Коли ми намагаємося знайти остаточне задоволення в іншій речі або людині, окрім Христа, або в іншому місці, окрім неба, ми стаємо ідолопоклонниками. Згідно зі Святим Письмом, матеріалізм є не тільки злом, але й трагічним і жалюгідним явищем (Єр. 2:11-13).

Будь-яка спроба знайти життя в комусь чи чомусь, окрім Бога, є марною. Матеріалізм — це глухий кут. Він не тільки неправильний — він абсолютно руйнівний.

Матеріалізм засліплює прокляттям багатства

Джон Стейнбек одного разу написав: «Якби я хотів знищити націю, я б дав їй занадто багато, і вона б стояла на колінах, нещасна, жадібна, хвора».

Святе Письмо говорить, що володіння багатством майже завжди є духовною відповідальністю (Мр. 10:23-25). Якщо Ісус був серйозним, коли говорив, що багатому важко увійти в Царство Боже, і якщо бути частиною Царства Небесного — це найвище благословення, яке може отримати людина, то звідки ми взяли, що мати багатство — це завжди благословення від Бога? Матеріальний добробут може починатися як Боже благословення, але коли ми ставимося до нього як до замінника Бога, він стає прокляттям.

Матеріалізм приносить нещастя і тривогу

Ризики втрати фінансових ресурсів добре ілюструють самогубства та емоційні зриви, які зазвичай відбуваються під час значних падінь на фондовому ринку. Про це також свідчить епідемія гіпертонії серед сучасних «успішних» професіоналів.

Матеріалізм — причина тривоги. Недарма Христос, говорячи про земні та небесні скарби, одразу ж закликає не турбуватися про матеріальні речі (Мт. 6:25-34).

Павло нагадує, що багаті не повинні «покладати надію на багатство, яке так непевне, але... на Бога, що щедро дає» (1 Тим. 6:17). Надія на земні багатства не тільки позбавляє Бога слави, інших — допомоги, а себе — нагороди, але й прирікає на вічну незахищеність. І навпаки, той, хто покладає надію на Бога, буде спустошений лише тоді, коли Бог зазнає невдачі, а Бог ніколи не зазнає невдачі.

Матеріалізм закінчується абсолютною марнотою

Книга Еклезіяста є найпотужнішим викриттям матеріалізму з усіх коли-небудь написаних. Соломон розповідає про свої спроби знайти сенс у задоволенні, сміху, алкоголі, безумствах, будівельних проєктах і досягненні особистих інтересів, а також у накопиченні рабів, золота і срібла, співаків і величезного гарему для задоволення сексуальних бажань (Екл. 2:1-11). Він жив за цією філософією: «І всього, чого очі мої пожадали, я їм не відмовлював: я не стримував серця свого від жодної втіхи» (Екл. 2:10).

Ставши найбагатшою людиною світу, Соломон сказав: «Та коли я звернувся до всіх своїх чинів, що їх поробили були мої руки, і до труду, що я потрудився був, роблячи, й ось усе це марнота та ловлення вітру, і немає під сонцем нічого корисного!» (Екл. 2:11). Більшість людей ганяються за своїми міражами за допомогою грошей, але гроші закінчуються раніше, ніж міражі. Тому вони все ще вірять брехні, що «якби в мене було більше грошей, то я був би щасливий». У Соломона було все. У нього було більше грошей, ніж він міг витратити. Його міражі закінчилися раніше, ніж гроші.

Подумайте над цим твердженням: «Хто срібло кохає, той не насититься сріблом, хто ж кохає багатство з прибутком, це марнота також!» (Екл. 5:9).

Матеріалізм затьмарює багато найкращих речей у житті, які є безплатними, включаючи дар спасіння

Деякі з найбільших життєвих благословень так само доступні бідним, як і багатим, і часто їх набагато більше цінують бідні, чиє життя менш захаращене, і вони не відволікаються на матеріальні блага.

Найбільше благословення, яке пропонує Бог, доступне всім: «Ой, всі ви спрагнені, йдіть до води, навіть і ті, в кого грошей нема! Ідіть, купуйте й споживайте! Ідіть, купуйте без грошей, без плати, вино та молоко!» (Іс. 55:1).

Це ж запрошення повторюється і в останньому розділі Біблії: «І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 22:17).

Єдине, що справді варте уваги, не можна купити за гроші. Божий Син купив нам спасіння, і Він безплатно віддає Себе всім, хто Його шукає.

За гроші не можна купити спасіння, не можна купити порятунок від суду. «Не поможе багатство в день гніву» (Пр. 11:4).

Матеріалізм породжує незалежність і самодостатність, які смертельні для віри

Навіщо вірити в Бога, якщо ти віриш у себе? Навіщо довіряти Богові, якщо в тебе все під контролем? Навіщо молитися, якщо в тебе немає потреб? Навіщо просити хліба насущного, коли у тебе є своя пекарня? Самодостатність – великий ворог віри і молитви, які є серцебиттям християнського життя. Ми пишаємося своєю «фінансовою незалежністю», але де б ми були без Бога, Який дарує нам кожен подих?

Матеріалізм веде до гордості та елітарності

Біблія повна посилань, які доводять, що в умовах процвітання ми схильні вважати, що заслуговуємо на те, що маємо, і стаємо гордими й невдячними (Повт. Зак. 6:1-15; 31:20; 32:15-18; 2 Хр. 26:6-16; Пс. 49:5-6; 52:7; Пр. 30:8-9; Ос. 13:4-6). Павло запитує гордих християн Коринту: «Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чванишся, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:7). Павло звертається до Тимофія: «Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо» (1 Тим. 6:17). Зрештою, саме Бог дав нам розум (Дан. 2:21), наші здібності (Рим. 12:6) і нашу здатність заробляти гроші (Повт. Зак. 8:18).

Ісус прийшов померти за кожну людину, з усіх соціальних та економічних рівнів. Павло нагадує коринтянам, що Церква складається з відкинутих цього світу (1 Кор. 1:26-31). Елітарність стимулює наше его, змушуючи думати, що ми в чомусь вартніші, ніж інші. Мало що більш огидне Господу, ніж багаті, що зневажають бідних (Йов. 12:5). Проте наші клуби та соціальні кола, а іноді навіть наші церкви потакають саме такому ставленню.

Матеріалізм сприяє несправедливості та експлуатації

Яків засуджував багатих, фактично припускаючи, що кожен багатий практикує несправедливість стосовно бідних і в результаті потрапить під Божий суд (Як. 5:1-6). Старозавітні пророки настільки послідовно виступали проти гноблення бідних багатими, що залишили чітке враження, що праведний багач — це рідкість (Іс. 10:1-3; Єр. 5:27-28; 15:13; Ос. 12:8; Ам. 5:11, 24; Мих. 6:12).

Багата людина, як правило, буде матеріалістичною. Матеріалістична людина завжди буде несправедливою. Чим багатша людина, тим більше у неї можливостей для несправедливості. Звичайно, багата людина не гріховніша за своєю природою, ніж бідна — вона просто має більше засобів і можливостей субсидіювати і нав'язувати свої гріхи іншим.

Матеріалізм сприяє аморальності та деградації сім'ї

Ті, хто насолоджується достатком, владою і привілеями, також часто потурають сексуальній аморальності. Соломон бачив поганий приклад свого батька. Успішний цар Давид, розбещений тим, що отримував все, що хотів, не відмовив собі ще і в чужій дружині (2 Цар. 11).

Багаторічні дослідження показують зв'язок між подружньою невірністю і збільшенням доходів. Звичайно, справа не в самому доході, а в способі життя, який він супроводжує. Християнин може заробляти мільйон доларів на рік, щедро давати, жити скромно і уникати значної частини спокус аморальності. Важливо не те, скільки ми заробляємо. Важливо те, скільки ми зберігаємо.

Наслідком перелюбу часто є розлучення, а наслідки розлучення в житті дітей просто руйнівні. Навіть коли перелюб не призводить до розлучення, він руйнує тканину шлюбу і заважає дому бути моральним притулком від розбещеності світу. Усе, що сприяє зростанню аморальності, як це явно робить матеріалізм, безпосередньо сприяє розпаду сімей і деградації суспільства.

Матеріалізм відволікає від головної мети

Коли Ісус описує різні типи людей, які відгукуються на Євангеліє, Він говорить, що деяке зерно «впало між терням, яке виросло і заглушило рослину» (Мт. 13:7). Пізніше Він пояснює учням: «Той, хто прийняв зерно, що впало між терням, це людина, яка слухає слово, але турботи життя цього та облуда багатства душать його, роблячи неплідним» (Мт. 13:22). Зверніть увагу на чіткий взаємозв'язок між багатством і турботами.

Подібно до циркового жонглера, який несамовито бігає від однієї тарілки до іншої, швидко обертаючи кожну, перш ніж вона впаде і розіб'ється, багато хто з нас зосереджує своє життя навколо майна, турбот і діяльності, які вимагають постійної уваги і тим самим відволікають від того, до чого Бог покликав нас.

Не забудьмо підготуватися до майбутнього життя

Натрапивши на велике родовище золота, двоє старателів під час золотої лихоманки на Клондайку так захопилися видобутком золота, що забули запастися провізією на зиму. Аж ось почалася перша хуртовина. Один зі старателів у записці нашкрябав про їхню дурість. Через кілька місяців геологорозвідувальна партія виявила записку і замерзлі тіла, що лежали на величезній купі золота.

Одержимі своїм скарбом, ці чоловіки не врахували, що гарна погода не триватиме довго і наближається зима. Загіпнотизовані багатством, вони не змогли підготуватися до неминучого майбутнього. Золото, яке здавалося таким благословенням, виявилося смертельним прокляттям.

Засліплені багатством і перспективою мати ще більше, матеріалісти живуть на землі так, ніби це все, що є на світі. Вони не готуються до довгого життя попереду.

Та одного разу, раніше, ніж очікувалося, вони дізнаються, що помилялися. Вони відкриють для себе істину, що всі багатства світу нічого не можуть для них зробити. Якщо вони не зроблять цього відкриття до смерті, буде занадто пізно щось змінити.

Добра новина полягає в тому, що Бог дав нам Своє Слово, тому не потрібно чекати смерті, щоб дізнатися, як жити. Ось чому для того, щоб звільнитися від тиранії матеріалізму, вкрай необхідно читати Святе Письмо, боротися з цими питаннями, приносити їх до Бога в молитві, обговорювати з братами і сестрами, а також шукати і вчитися на тих рідкісних моделях нематеріалістичного життя в наших християнських громадах.

Ренді Алкорн.
epm.org.

ПРО СТАРИХ ЖІНОК І ПРИСТОЙНУ ПОВЕДІНКУ

«... Щоб старі жінки в своїм стані так само були, як належить святим, не обмовниці, не віддані п'янству, навчали добра, щоб навчали жінок молодих любити своїх чоловіків, любити дітей, щоб були поміркованi, чисті, господарні, добрі, слухняні своїм чоловікам, щоб не зневажалося Боже Слово» (Тит. 2:3-5).

Зустрічають за одягом, каже народна мудрість. Мабуть, у кожному народі і в кожній епосі люди звертали увагу на золотий перстень, шовковий халат, звірину шкуру або елітний костюм ціною в цілий статок. Одяг першим представляв людину, слугував її візитною карткою і часом краще за слова говорив про рід її занять і розміри прибутку. І людині часто досить лише поверхневого погляду на одяг, щоб зрозуміти, хто перед нею: високопоставлений чиновник чи просто піжон, трудяга чи нечупара, щасливий сім'янин чи самотній, дівчина, яка турбується про свою цнотливість, чи повія. Хоча, звичайно ж, бувають і винятки.

Та в наведеному вище тексті ні слова про одяг. І в оригіналі — також. «Як належить святим» — мова про поведінку людини в цілому. Тому не треба думати, що з віком старші жінки втрачають усе найкраще і найпривабливіше з дарованого жінці. Це неправда. З роками їхньою перевагою може стати святість. Чиста мудрість, нелицемірне благочестя — одіж, що дуже прикрашає.

Раніше ви любили дивитися в дзеркало, вам подобалася красуня, яку ви бачили в ньому. Минули роки, і все змінилося. Та в цьому немає нічого неправильного. «Усяка плоть — трава, і уся краса її — як цвіт польовий» (Іс. 40:6). І коли краса зів'яла, як в'януть польові квіти, сумувати не варто — у кожній людині є здатність бути внутрішньо красивою.

«Краса то омана, а врода марнота, жінка ж богобоязна вона буде хвалена!» (Пр. 31:30). Найкраща окраса віку — богобоязливість і цнотливість, святість і діла праведності. Роки на схилі життя — відповідний час, щоб прикрасити себе чеснотами святої людини.

Але чим звичайна людина відрізняється від святої? Свята людина відділяє себе від усього нечистого. Їй не подобаються речі гріховні. Свята жінка не розпускатиме плітки з подругами, не сваритиметься з сусідами, не володарюватиме над чоловіком, егоїстично не вимагатиме уваги і поваги, їй не годиться обманювати, гордитися і заздрити. У неї інші цілі, її бажання святі. Вона шукає миру, нею рухає дух любові, у ній досить сили, щоб покорятися, їй подобається бути підтримкою молодому поколінню.

Пророчиця Анна

Зовсім молоденькою вона вийшла заміж. З чоловіком усе ладналося. Він був добрим і уважним, вона — вірною і дбайливою. Сім років пролетіли, як один день. І один день назавжди змінив її життя. Чоловік, якого вона чекала вдома, не повернувся з поля. Сусідські хлопці збуджено переказали, що сталося. Вона побігла на поле. І побачила тіло чоловіка. Тепер вона вдова. Молода вдова. Багато чоловіків приходили до неї і пропонували місце дружини у своєму домі. Але відмова була незмінною відповіддю. Своє життя Анна вирішила присвятити Богові.

Минули роки, вдова зберігала вірність обітницям юності. Постом і молитвою щодня служила в храмі. Коли Ісуса принесли в храм, вдова, що досягла глибокої старості, пророкувала про Нього, кажучи: «Прийде від Сіону Визволитель і відверне нечестя від Якова». Ті, що очікували Господа, слухали слова ці і тішилися надією про швидке визволення.

Як Анна, будьте вірними Богові, служіть Йому щодня, моліться щоночі, і люди, які люблять Господа, будуть благословенні вашою вірністю. Годі засмучуватися про зморшки і зайву вагу. Пора прикрашати своє життя доброю поведінкою. Одягатися в сукні своїх добрих справ. Стати жінкою, подібною до святих. І вашою спадщиною буде похвала від Господа.

Станьте, як Ніна

Ніна виховувалася в інтернаті. Незважаючи на важке дитинство, вона прагнула бути людиною з великої букви, і це виявилося сильнішим за несприятливі обставини. Вона вивчилася, влаштувалася на роботу, вийшла заміж. Чоловіка, який любив випити, тримала в кулаці, могла і силу застосувати — характер бойовий, словом.

Народилися дочки, вийшли заміж. У житті багато чого відбувається, але головною подією в її житті стало навернення до Бога. Ніна стала християнкою, і мабуть, ніхто, крім Бога, не знає, наскільки сильно їй довелося змінити себе і устрій свого життя. На одному зі служінь вона натхненно просила всіх молитися за диявола — «нехай він покається!».

У когось від подиву очі стали квадратними; але звідки їй, новонаверненій, було знати тонкощі ангелології і демонології.

А чого коштувало їй перестати командувати чоловіком! Як їй було терпіти його кепкування над її вірою! А скільки сил потрібно було, щоб утриматися від фізичного виховання нетверезого благовірного, адже до покаяння усе було саме так, і це було вкрай просто.

Та Ніна зробила свій вибір. Вона відокремилася від світу, порвала з гріхом, зреклася від нечестя. Її вибір — Бог. Її рішення — стати святою жінкою. Бажання серця — поводитися благопристойно, показуючи людям чистий образ богобоязливої християнки.

Її життя зарясніло чеснотами. Вона почала відвідувати хворих, утішати їх, підбадьорювати, допомагати і підтримувати. Ніна завжди там, де самотні і забуті, де стогони і біль. У руках — тарілка з домашнім супом або пакет із фруктами. В очах розуміння. У великому серці — величезне бажання служити. Вам це подобається? Тоді станьте, як Ніна!

НАЙГІРШИЙ СТРАХ БАТЬКІВ

Якби ви запитали батьків про їхні найбільші страхи за дітей, відповіді були б дуже різними – і щоб вони не стали жертвами жорстокого поводження, і щоб не піддалися чужому впливу, не стали залежними від алкоголю чи наркотиків тощо. Але якими б жахливими й невтішними не були ці страхи, для батьків-християн найбільшим жахом є те, що дитина ніколи не пізнає Господа. Як батько трьох дітей, знаю цей страх не з чуток.

У моїй уяві зринають страшні картини, як мої діти живуть зламаним життям – поневолені гріхом, завдають шкоди собі та іншим, ніколи не думають про Бога і залишають по собі слід руйнування. Або, що ще гірше, — як вони живуть зовні приємним життям – освіта, кар'єра, шлюб, діти, комфорт — але не визнають Бога і не дякують Йому.

І саме цей жах, виявляється, був реальністю для цілого покоління батьків: «І зібралося все те покоління до батьків своїх. І повстало по них інше покоління, що не знало Господа, ані діла, яке Він учинив для Ізраїлю» (Суд. 2:10).

За життя Ісуса Навина та його сподвижників сини Ізраїлю вірно поклонялися Богові (Суд. 2:6-7). Але наступне покоління зблудило. Всього за одне покоління народ Ізраїлю пройшов шлях від віруючих до невіруючих.

Вражає не тільки те, що нове покоління не знало Господа, — вони також не знали, що Він зробив для Ізраїлю. Невірність у сімейному учнівстві призводить до того, що діти не знають діл Господніх. Це застереження повинно по-новому спонукати нас до вірності у навчанні наших дітей.

Розкажіть про Його діла

Ми не можемо проконтролювати, чи прийдуть наші діти до Христа. Спасіння — від Господа (Йони 2:9). І все ж ми можемо проконтролювати, чи дізнаються вони про Нього та Його спасительні діла (Повт. Зак. 6:5-9). Ми можемо свідомо ділитися Євангелієм, закликаючи їх покаятися у своїх гріхах і довіритися Йому. Ми можемо читати Боже Слово і пояснювати, що воно означає. Можемо розповісти, як Він нас спас. Можемо допомогти їм запам'ятовувати Писання.

А переказ Божих діл, кульмінацією яких є жертва Христа на хресті, повинен охопити всі Божі стосунки зі Своїм народом починаючи з шостого дня творіння. Наші діти повинні знати, як гріх увійшов у світ через бунт Адама і як Бог милостиво пообіцяв скасувати прокляття через прийдешнього Визволителя. Їм потрібно дізнатися, як Бог судив землю потопом і в милосерді врятував Ноя та його сім'ю; як Бог визволив Ізраїль з рабства через великі судові акти, проявивши Своє милосердя і справедливість; як Бог розсунув Червоне море, дав манну в пустелі й привів до землі обітованої, щоб вони могли переказувати історію Його вірності навіть уві сні. Вони повинні знати, як Бог захистив Давида від Саула; підтримав Шадраха, Мешаха та Авед-Него у вогняній печі; захистив Даниїла від левів; вивів Ізраїль з вигнання.

І вони повинні почути про Ісуса. Вони мають знати, що Він — Син Божий у людській плоті, останній Адам, обіцяний Визволитель, Пасхальний Агнець і Спаситель світу. Вони повинні знати, що Старий Заповіт вказує на Нього. Мають чути про Його чудеса, Його милосердя, Його прощення і любов. І що Його смерть і воскресіння — це не просто історичний факт. І це стосується також і їх.

Батьківська вірність

Якщо Суддів 2:10 — це батьківський кошмар, то Псалом 78:1-8 — це батьківська мрія: «Послухай, мій люду, науки моєї, нахиліть своє ухо до слів моїх уст, нехай я відкрию уста свої приказкою, нехай стародавні прислів'я я висловлю! Що ми чули й пізнали, і що розповідали батьки наші нам, того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив!

Він поставив засвідчення в Якові, а Закона поклав в Ізраїлі, про які наказав був Він нашим батькам завідомити про них синів їхніх, щоб знало про це покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, устануть і будуть розповідати своїм дітям. І положать на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді берегтимуть».

Псалмоспівець говорить про свідоме учнівство поколінь, коли одне покоління розповідає іншому про чудесні діла Господні в надії, що вони будуть довіряти і слухатися.

Ось бачення і стратегія сімейного учнівства. Бачення полягає в тому, щоб багато поколінь знали Христа, стратегія полягає в тому, щоб вірно знайомити наших власних дітей з Його спасительною справою.

Ми зобов'язані проголошувати Божі справи так наполегливо, так голосно і переконливо, щоб наші діти ніколи не забули про це. Коли вони виростуть, то не зможуть дивитися на довкілля, не згадуючи про Божий характер, Його відкуплення та Його стосунки з синами людськими.

Усвідомлене учнівство

Ця стратегія може набувати різних форм — сімейне поклоніння, вивчення Святого Письма, а також регулярні зібрання щонеділі. Але вона так само вимагає усвідомленої поведінки в неформальних повсякденних моментах — у розмовах про Христа і Його Слово з чоловіком/дружиною в присутності дітей, молитві з дітьми, у розповідях про Євангеліє під час покарань.

Ревно моліться, щоб Господь приніс добрий плід у Свій досконалий час. І не занепадайте духом. Знаходьте підбадьорення у Біблії, наприклад, у Другому посланні до Тимофія, де Павло розповідає про те, як бабуся і мати Тимофія навчали його Писання з раннього дитинства (2 Тим. 1:5; 3:14-15). Те, що спрацювало в сім'ї Тимофія, слугує прикладом того, що Бог може зробити в вашій родині.

Уявіть, що через десятки років у ваших дітей будуть свої діти. Ви відвідаєте їх і побачите, як вони читають своїм дітям Святе Письмо, розповідають про діла Господні, пояснюють уривок і ведуть у молитві — так само, як це робили з ними ви. У Божому провидінні це бачення може стати реальністю. Робімо активні кроки до цього вже зараз.

Джошуа Чатмен.
thegospelcoalition.org.

НА росії ТРИВАЄ РУЙНАЦІЯ ДУХОВНОСТІ

На думку релігієзнавця та правозахисника Ігоря Козловського, церква Московського патріархату стала доповненням до державної машини та урядової пропаганди. Вона виконує ідеологічні функції з метою виправдання російської імперської агресії проти інших народів, країн і культур.

За словами релігієзнавця, риторика РПЦ не є християнським богослов'ям. По-перше, вона містить брехню, яка просуває бажані повідомлення російської пропаганди. По-друге, Церква Московського патріархату має лише християнську оболонку, а внутрішня сутність уже далеко не христоцентрична.

«Християнська релігійна спільнота перетворилася на додаток до державної машини», — заявив Ігор Козловський.

«Магічними ритуалами патріарх Кіріл допомагає усій машині путінської пропаганди виправдовувати правильність воєнних дій, вселяє у росіян упевненість, щоб вони йшли на війну спокійно, адже у них є певний "магічний" захист», — пояснив він.

Козловський додав, що такими діями релігійний «рускій мір» фактично відмовляється від основних складових своїх релігійних систем. А це, своєю чергою, означає, що на росії відбувається руйнація духовності.

RISU.

ЛАЗІВКИ

Біблійний автор Юда попереджає про можливість перетворити «благодать Бога нашого на привід для розпусти». Спочатку на задвірках нашого розуму з'являється лукава думка: «Я хочу цього. Ну так, я знаю, що це неправильно, але чому б мені це не зробити? Я завжди можу потім покаятися». Ця ідея переростає в нав'язливу думку, і врешті-решт благодать стає «приводом для розпусти».

Християни реагують на таку небезпеку по-різному. Мартін Лютер, сп'янілий Божою благодаттю, іноді висміював можливість зловживання: «Якщо ти — проповідник благодаті, то проповідуй не фальшиву, а справжню благодать. І якщо це справжня благодать, то принось їй справжній, а не фальшивий гріх, — писав він своєму другу Меланхтону. — Будь грішником і гріши рішуче. Досить того, щоб ми за багатством Божої слави пізнали Агнця, що поніс на Собі гріх світу; а тому гріх нас не відділяє, навіть якщо ми тисячі, тисячі разів на день скоюємо перелюб чи вбивство».

Стривожені перспективою побачити християн, що чинять перелюб або вбивають тисячі на день, інші лідери закликали Лютера до відповіді за його гіперболу. Врешті-решт, Біблія показує благодать цілющою протидією гріху. Як же вони обидві можуть співіснувати в одній людині? Чи не маємо ми «зростати в благодаті», як заповідає Петро? Чи не повинна наша сімейна схожість із Богом посилюватися з дня на день?

«Христос приймає нас такими, які ми є, – пише Волтер Тробіш, – проте коли Він нас приймає, ми більше вже не можемо залишатися такими».

Богослов XX ст. Дитріх Бонхеффер придумав вираз «дешева благодать», що узагальнює ідею зловживання благодаттю. Живучи в нацистській Німеччині, він був приголомшений боягузтвом, із яким християни сприймали погрози Гітлера. Лютеранські пастори щонеділі проповідували зі своїх кафедр про благодать, а в інші дні тижня залишалися безмовними, коли нацисти втілювали свою політику расизму, евтаназії і геноциду.

Кожен заклик до навернення у християнство, – переконаний Бонхеффер, – передбачає заклик до учнівства і уподібнення образу Ісуса Христа.

Із книги Філіпа Янсі «Що дивного в благодаті?».

ЛЮДИНА ВІРИ — ІСТОРІЯ ЕРІКА ЛІДДЕЛА

«У темні часи добре видно світлих людей», — цю фразу, яку сказав відомий письменник XX ст. Ремарк, за останні пів року чув, мабуть, кожен. І дійсно, від початку війни стали відомими безліч історій звичайних людей, які в міру своїх сил, а часом і понад міру, намагаються допомогти тим, хто поруч. Хтось вивозить людей із небезпечних місць, хтось збирає продукти й медикаменти, хтось відкриває свої домівки для переселенців... У нашому суспільстві гуртуються представники різних сфер, щоб допомогти одне одному пройти цей важкий період.

Спостерігаючи за посвятою пересічних людей, які жертовно допомагають іншим, згадаймо історію людини, про яку писали так: «Усе своє життя він надихав молодих людей робити все, що лише вони можуть, щоб людям у всьому світі стало жити краще».

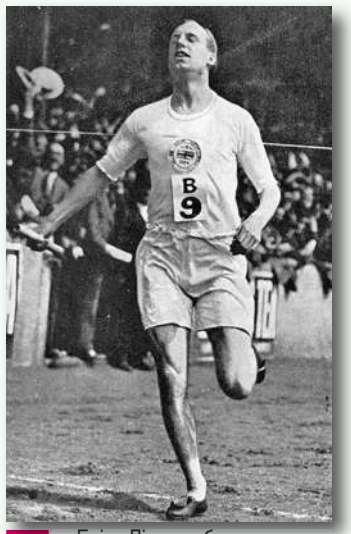

Про Еріка Ліддела багато чули як про чемпіона Олімпійських ігор у Парижі 1924 року, але не всім він відомий як священнослужитель і місіонер, який присвятив все своє життя служінню Богові.

Хоча спорт дуже подобався Ліддел, він не став сенсом його життя. З девізом: «Я вірю, що Бог створив мене для певної мети» він залишив спортивну кар'єру і в 1925 році поїхав до Китаю як місіонер. У Китаї Ліддел працював в християнському коледжі, де навчав підлітків духовних цінностей та долучав до спорту. Там же, у Піднебесній, Ерік одружився з Флоренс, місіонеркою з Канади. У них народилися троє дочок.

Після вторгнення Японії в Північний Китай у 1937 році і особливо після початку Другої світової війни умови проживання в Китаї стали дуже важкими. Відправивши сім'ю в Канаду, Ерік, як пастор-місіонер, підтримував нужденних. Допомагав їжею, надавав медичну допомогу, відвідував церкви, служив людям.

У березні 1943 року Ерік Ліддел був ув'язнений, його відправили в концентраційний табір поблизу Пекіна. І там він став допомагати полоненим, яких зламала ситуація. Дорослих підтримував морально, вивчав із ними Біблію, а з молоддю займався спортом, викладав природничі науки. Місіонер удень і вночі молився за хворих, доглядав дітей. Провівши у важких умовах табору майже два роки, Ерік Ліддел помер від наслідків пухлини в мозку. Через день після похорону один із ув'язнених сказав про Еріка: «Серед нас жив Христос, а вчора він помер...»

Ерік Ліддел — людина віри свого часу. Заради вищого покликання він зрікся успіху, багатства, визнання, зрештою, і самого себе. У його житті дуже сильним було бажання наслідувати життя Ісуса Христа, Який так любив людей.

Ісус закликав Своїх учнів бути «світлом для світу». Це про наші справи, про повсякденне життя, про допомогу ближньому.

Сьогодні дуже багато людей опинилися у важких обставинах, у горі, внутрішньо спустошені від постійних стресів. Допоможімо їм практично, словами підтримки, молитвою. Не припиняймо допомагати.

Багато хто говорить, що втомився від війни, горя, новин, обставин. Але Христос не втомлюється любити нас і піклуватися про нас. Тож черпаймо силу в Бозі й, оновлені, ідімо разом до перемоги і тут, на землі, і в небесах!

«Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославляли Отця вашого, Який на небесах» (Мт. 5:16).

А БОГ НІ ДО ЧОГО

«Бо так полюбив Бог світ, що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ів. 3:16), — цей біблійний вірш відомий багатьом. Його наводять за потреби і без потреби. Цей вірш надихає і дає зневіреним людям надію навіть у найскрутніших ситуаціях. Проте багато хто, посилаючись на цей і подібні йому вірші, які запевняють у любові Божій, починають дещо неправильно, а точніше, зовсім неправильно трактувати місце людей у всесвіті, який створив Бог. Вони беруться ставити людину в центр всесвіту, а Богу виділяють місце такого собі слуги, який має задовольняти всі людські забаганки.

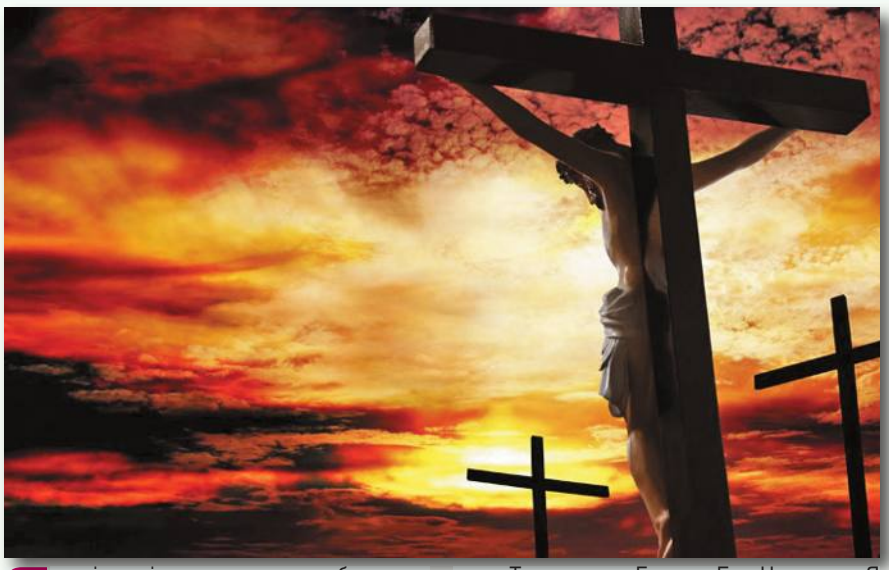

Ясна річ, це цілковита єресь, проте багато людей, серед яких чимало віруючих, дотримуються цієї єресі: якщо не на словах, то на ділі. І відповідні місця з Біблії знаходять, щоб переконати себе та інших у правильності обраного шляху.

Звідки взялося таке ставлення до Бога? З Едемського саду, коли змій спокусив перших людей спробувати стати на місце Бога: «Того дня, коли ви з'їсте їх (заборонені плоди), розкриються очі ваші, і ви будете, як боги, що знають добро і зло» (Бут. 3:5).

З тих часів нічого не змінилося: люди так чи інакше намагаються зайняти місце Бога чи принаймні посунути Його з місця, яке належить Йому по праву – бо лише Бог має право перебувати в центрі всесвіту, який Він же і створив. Навіть у питанні спасіння людей, як підтверджує Писання, Бог керується не лише любов'ю, а (і навіть насамперед) Собою, тобто Своєю славою.

В Іс. 48:9-11 читаємо, що Бог щадив народ не з жалості, але заради Своєї слави: «Ради Ймення Свого Я спиняю Свій гнів, і ради слави Своєї Я стримуюся проти тебе, щоб не знищити тебе. Оце перетопив Я тебе, але не як те срібло, у горні недолі тебе дослідив. Ради Себе, ради Себе роблю, бо як буде збезчещене Ймення Моє? А іншому слави Своєї не дам».

Зверніть увагу на слова «ради Себе» – іншими словами, «не ради тебе, Ізраїлю». Почитаймо Єз. 36:22-32 — «Тому скажи до Ізраїлевого дому: Так говорить Господь Бог: Не для вас Я роблю це, Ізраїлів доме, а тільки для святого Свого Ймення, яке ви зневажили серед народів, куди ви поприходили. І освячу Я велике Ім'я Своє, зневажене серед народів, що ви зневажили серед них, і пізнають ті люди, що Я Господь, говорить Господь Бог, коли Я покажу Свою святість серед вас на їхніх очах».

Зрозуміло, Богові було шкода Свій народ (про це говорять багато інших біблійних текстів), але коли йдеться про славу Божу, то на її фоні навіть добробут і спасіння народу певним чином втрачають своє значення.

Мабуть, це твердження багатьох шокує, але насправді саме воно відповідає дійсності: Бог через Своє милосердя зглянувся над занепалим людством, зокрема над нами, і дав можливість усім, хто тільки захоче, отримати в дар життя вічне.

Але Боже милосердя (як і терпіння) зовсім не безмежне, і дар спасіння дається лише тим, хто хоче, а хто не хоче – того Господь не силує, навіть якщо таким людям і не сподобаються умови перебування в загробному житті, де лише «плач і скрегіт зубів» (Мт. 8:12).

Та це вже будуть їхні особисті проблеми, які вони створили власним життєвим вибором. І питається, до чого тут Господь?

Рішення з усіма відповідними наслідками доведеться приймати всім нам особисто. А Бог тут загалом ні до чого.

Я ЗНАЮ, У КОГО ПОВІРИВ

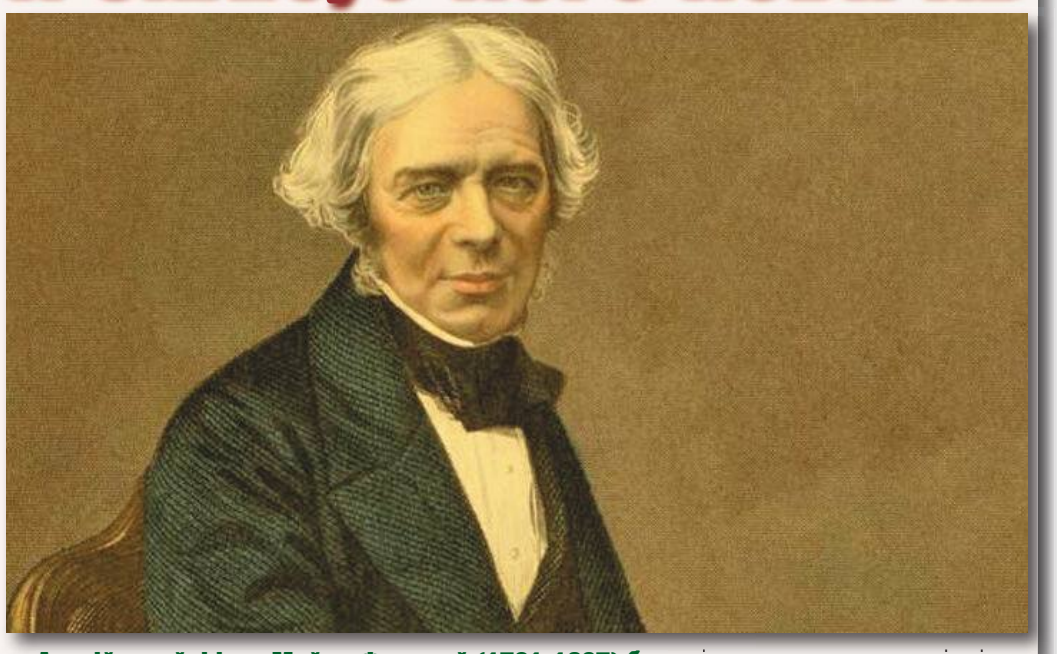

Англійський фізик Майкл Фарадей (1791-1867) був одним із геніїв XIX століття. Він народився і виріс у незаможній сім'ї (його батько був звичайним ковалем). В юнацькі роки Майкл працював палітурником книг. Це давало йому можливість у вільні хвилини вивчати праці великих вчених і так отримувати певні знання, що врешті-решт і визначило його долю. 1813 року він почав працювати в лабораторії видатного хіміка Гемфрі Деві. Це стало початком блискучої кар'єри Майкла.

У Фарадея було так багато наукових відкриттів, що їх можна перерахувати і перераховувати. Зокрема він відкрив електромагнітну індукцію, закони електролізу, дію магнітного поля на світло, діамагнетизм, створив першу модель електродвигуна, перший трансформатор і багато-багато іншого. Його винаходи стали свого роду основою для багатьох технічних новацій сучасного суспільства.

Але був і інший бік життя Фарадея — попри свої неординарні здібності і невичерпну творчу енергію він залишався скромною і чесною людиною, яка не соромилася свідчити перед всім світом, що є християнином, учнем і послідовником Ісуса Христа.

Відомо, що перед його смертю один із шанувальників запитав: «Про що ви зараз роздумуєте?». На це Фарадей спокійно відповів: «Роздумую? Ні, я не завантажую свою голову роздумами. Я знаю, у Кого я повірив, і переконаний, що Бог може зберегти те, що я вручив Йому, до певного дня».

Учені, які бояться Бога, є і в наші часи. Тому насправді наука вірі не суперечить, але підтверджує її.

БЛИЗЬКО 700 ТИСЯЧ РОСІЯН ВИЇХАЛИ ЗА КОРДОН З ПОЧАТКУ МОБІЛІЗАЦІЇ. ЩО РОБЛЯТЬ ХРИСТИЯНИ?

Як повідомляє Forbes, після оголошення мобілізації в росії 700 тисяч людей виїхали з країни.

В євангельському середовищі відчувається розгубленість, дехто прямо закликає до участі у війні, дехто проти, а більшість боїться висловлювати свою думку.

Реакція євангельських церков у росії на мобілізацію різна. Хтось мовчить, хтось схвалює і закликає вірян виконувати громадянський обов'язок, а деякі навіть висловили протест і готовність вийти з громадянства. У мережі з'явилося відео, де церква в Орську висловила свою позицію щодо війни і прямо заявила про свою незгоду.

pravda.com.ua.

№ 10 (217) Виходить щомісяця
жовтень 2022 р.
ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ
Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф–редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726